

AKATALPA

Ağustos 2015 - Sayı 188

Aylık Şiir ve Eleştiri Dergisi

ISSN 1305 - 7685

İrfan YILDIZ

Sinan KARADENİZ

EKSELANS DEVE

hey! deve!
dolsun poşetler
köroğlu-ayvaz çamlıbel'e

sür *kıran*
var *bolu beyi'nin* üstüne

8-10 dergi, haftalık-aylık
gaz'elerden kıyıları çek
dalgalarla var harabe şehrine

ara sokaklardan git
kaçmasın yalnızlık
çalkansın içinde şarkı

beklesin *nasrettin hoca*
merkebi eski, sarığı koca
köşedeki tebessüm yıldızında

nerde iki kadeh yârenlik
kahvede lakırdı, tavlada şenlik
hep-yekler gökyüzüne
düşüşler denize

her ağustos aynı gır gır
yıldızlar tahta kaşık
yer gök sarmaşık
ayıştığı fener
duru gözlü atlar
yüzüne gizlendiğin eski evler nerde

pir sultan'ın sazından
içbükey sözlerden
nağmeler taşıyordun ya denize

göklerin tiyatrosunda
yorgun seyirci
geçtin evin içine
yağacaksın yağ, çökeceksen çok
inliyor nehir

kaldırılmaz çınarlar gibi mi kaldın
ak güvercinler gibi sessiz
eflatun meşelerde biten şarkı
gri perdelerde son ışık

içbükey balkonda
dışbükey kırmızılar
fırlatılmış *latin* çorap
bir tuhaf *adriyatik*
nar ay nar ay nar ay
koptu gemiler uyan deve

UZAKLARDA

Seni düşünüyorum uzaklarda
Yaz gecesi dalgalarla serin, rüzgâr bahar yeşili yapraklarla
Düşüncem, sanıyorum sana değişiyor, suya düşen gün ışığı sana
Bir ummadır bizimki, toprağı aşmış göğe yükselen
Asya'da bir yamada belki birimiz, birimiz Alplerde gibi
Uzaklarda

Tibet'te bir adam kendini yakıyor; sanki o benim
Sen bir yaprağa eğimli yaz rüzgârı, Üsküdar'da
Öyle uzağız ama öyle dünyayız ki ikimiz
Bulutlardan ayrılan bir damla; sen!
Bulutları bakan ferah bakışlar; güzelliğimiz.
Bir lokmadır kuşların taşıdığı yavrusuna
İkimiz de öyle değil miyiz?
Yutmamalıyız, olsa da gövdemiz uzaklarda

Biz anarken, bakışır gibi gizlice
Bir sis kalkar tepelerden sessiz, bir yoğunluk olur
İner gökten toz gibi damlalar yere
Kimse bilmez neydi, bunca damlanın cömert türküsü
Biz de bilmeyiz ki, düşünürüz birbirimizi sadece
Bir yanımızda, yöremizde bir şeyler değişir
Dünya oluruz böylece

Ve döner fiyakayalı bir edayla dünya
Kötülük mü, şer mi? Direneceğiz!
Yaşasın diye kalbimizin yoksul sevgisi
Uzasın diye ömrü iyiliğin
Kırletmeden; diri kalsın diye kökleri bitkilerin
Çocukların bakışları gülsün diye... Seveceğiz
Ben batan bir güneş oldum diyelim
Bilirim ki sen, gün doğumusun uzaklarda
Böylece, dünyayız işte ikimiz.

Fatsa, 03.06.2015

Adnan Akdağ, Hüseyin Alemdar, Suat Kemal Angı, Serap Aslı Araklı, Gökhan Arslan, Mithat Aslan, Sevil Avşar, Naci Bahtiyar, Sedat Çağlar, Ünsal Çankaya, Tolga Çınar, M. Güner Demiray, Soner Demirbaş, Rasim Demirtaş, Oresay Özgür Doğan, Altay Ömer Erdoğan, Osman Serhat Erkekli, Ozan Genç, Nihan Işiker, Korkut Kabapalamut, Muammer Karadağ, Sinan Karadeniz, Müstehir Karakaya, Elif Karık, Emre Küçüköğlü, Cihan Oğuz, İbrahim Oluklu, Musa Öz, Ozan Öztepe, Tolga Özen, Ahmet Tahta, Hasan Temiz, Şerif Temurtaş, Ertuğrul Tiryaki, İrfan Yıldız.

İYİ OZAN, KÖTÜ OZAN

Ozan GENÇ

Olanaklı bir olumsuzluk ve olgusalıktır ozanları ayırıştırma düzlemi içinde kümelenme olanağı. Bu bağlamda şöyle bir ayırıştırma düzlemi oluşturmak olanaklı:

I. İyi ozanlar.

II. Kötü ozanlar.

Kuşkusuz bu ayırım durağan bir saptamalar kertesini oluşturmaz ve kendi içinde de olanaklar, olasılıklar, olgular, olumsuzluklar, oluşumlar, olgusalıklar oluşturur. Şöyle ki:

III. İyi iken kötü olan ozanlar.

IV. Kötü iken iyi olan ozanlar da vardır.

Beşinci ayırıştırma düzlemi de söz konusu. Sanıldığı gibi karşıtı ona da sık rastlanır:

V. Sürekli bir iyi bir kötü olan (yanar döner) ozanlar.

Geçende berbere gittim. Adam saçımı bi güzel kesti. Sonra kaşlarımı el atmaya kalktı. Bir “dur” çektim. Ne dese iyi: - başışlamanıza sığınarak - “Kaşlara, kulak kıllarına, burun kıllarına el atmazsam kendimi berber gibi duyumsamıyorum”. Şiir sorunları üzerine yazan pek çok arkadaşımız da soyut düzlemde oldukça güzel kuramsal saptayımlar yapıyorlar ama iş somutlamaya, ad vermeye gelince - sanırım işin siyasası gereği, daha açık deyişle işlerine gelmediği için - orada kala kalıyorlar. Bilirsiniz, ben de somutlamadan, örneğe yapmadan kendimi bir ozan / eleştirilen gibi duyumsamıyorum. (Berber benzetmesi pek de denk düşmedi gibi, olsun, o an usuma öyle geldi işte).

Gelelim iyi ozan - kötü ozan örneksemelerine. Korkmayın, tüm iyi ve kötü ozanları sayacak değilim. Çok çok belirgin iyi ve kötü ozanlar üzerinde duracağım.

Şiire başladığım yıllarda tüm ozanlar iyi idi. Her şiir bana başka, yeni, güzel geliyordu. O zaman bizim kasabada yaşıyordum. Ne zaman ki İstanbul’a geldim, ozanlarla tanıştım, ancak o zaman kimilerinin iyi, kimilerinin kötü ozanlar olduklarını bulguladım.

Sözgelimi, bir zamanlar şiirsel yazgı yoldaşım da olmuş olan Yetik Gittigelmiz’i tanımadan önce iyi bir ozan olduğu kanısında idim. Tanıştık, dost olduk, birbirimizin evlerine gider olduk. O dönem de salt iyi değil, çok iyi bir ozan olduğu kanısında idim. Gün geldi, onun hep kendine yontan biri olduğunu bulguladım. Sözgelimi, aynı yıl çıkan kitaplarımızla aynı ödüle katılmıştık. Ne denli çabaladımsa seçici kurulu kendi kitabıma döndüremedim, içki evi giderleri, telefon giderleri, dergilere haklarında döktürmeler hep boşa gitti. Öğrendim ki, Yetik o işi benden daha iyi yapmış, ödülü de o kaptı. Kapmasına kaptı ama, şiirlerinin de çok kötü olduğunu ayırt etmeme yol açtı.

Ancak, bakın, yazılarında kuramsal sözlük’e çok başvurmasına ve bu nedenle adını ‘bilgiç’e çıkartmış olmasına karşın, Nafiz Yanbasmaz iyi ozan. Neden dersiniz, kitabım için yazdığı yazı, bugüne dek aşılammış bir şiir eleştirisi örneğidir, kimileri gibi cebimde yıllarca taşımam, ama evime gelen herkese okutmuşumdur.

Hadi Boyatlı da iyi ozandır. Delidir melodir ama bugüne dek hakkımda olumsuz tek sözcük ettiğini duymuş değilim. Aslında şiirini pek okumazdım, bir karşılaşmamızda benim bir şiirimden övgüyle söz edip dizeler okuyunca bir anda çok iyi bir ozan olduğunu anladım.

Sevtaç Çetinceviz’e iyi ozan denebilir mi bilmem. Şiiri de kendisi gibidir: Gösterip kaçır. İyi ozan olsaydı en azından bana gösterip kaçmazdı. Kötü ozandır.

İyi ozan ile kötü ozanı ayırırken kimileyin kazalar da olanaklı olabiliyor. Daha önce anlatmıştım: Fatih Yanbaktı’yı - iyi bir ozan olduğunu bilmeden - kötü bir ozan olarak nitelemiştim; meğerse hakkımda iyi bir yazısı varmış ve kendisi iyi bir ozanmış. Yazısını bana göndermiş olsaydı iyi olurdu aslında...

Müslim Geldigitti... Az mı dize paylaştık birlikte, ucuz şarap eşliğinde. İyi ozandı. Günün birinde bir dergide erk ilişkilerini anlatırken erkle ilişkisini hoş tutanlar arasında beni de anıverdi. Ulan erkle aramız iyi olsa bugün sultan ozan olurduk. Neyse, indirdim raftan kitaplarını, baktım: Hiç de iyi bir ozan değilmiş meğer, bizim sünepe Müslim...

Naciye Yandıbağrım’ın iyi ozan olduğunu söylerler. Tanışmak fırsatı olmadı. Bir gün şiirlerini yakından incelemek isterim.

Ben dışında hemen her ozan dergi çıkarıyor. Ne yazık ki ve nedendir bilmem Levent Kasıntı’nın paraşütle yöneticiliğine indirildiği *Yazımsal Yazlak* (bence ikinci sözcük “patlak” olmalıydı) dergisi en çok satan imiş. Kurumsal niteliğine saygı gereği bu derginin hemen her sayısına şiir göndermişimdir. Hiç biri basılmadı. Araştırdım, Levent Kasıntı, kötü ozanlığı saklamak için parlak şiirleri ayağının dibine çektiği çöp sepetine atıyormuş hep...

Müjdat Hepgülün, şu bizim oturup söyleşmeyi çok seven ozan arkadaşımız. İyi ozandı, benimle oturup söyleşmeyi de severdi, bir oturup söyleşmemizi yazdım diye orada burada hakkımda demediğini bırakmamış. Meğer kötü bir ozanmış, şiirleri beş para etmez.

Feride Nerede sayısal ileti göndermiş, şiirlerine bir bakmamı istiyordu. Sordum evleri nerede. “Gerede” diye yanıtladı. Karda kışta kim Gerede’ye gidecek de tanışacak... Ola ki iyi ozandır, bilemem. İstanbul’a yolu düşerse bir bakarız...

Yaşamda Mahmut Hüdâi Z. adlı ozana ne kötülüğüm dokunmuş olabilir bilemem, bir etkinlikte tanıştık, sonradan da pek çok kez karşılaştık, her kezinde bana kötü kötü bakıyor. Kötü kötü bakmak kötü ozanların huyu sanırım.

Hüseyin Tantana, “Genç Ozanlar, Ozan Gençler” yazı dizisinde beni bir kez bile anmadı. Bir yazısında, inceliklerini kavrayamadığı “Sonsuz Yeni Şiir” manifestomla da dalga geçmeye yeltenmişti. Kötü ozandır.

Naciye Tombul, bilirsiniz hiç de soyadı gibi değil, ufak tefek, kendi durumunda bir arkadaşımız. Hep bir kıyıya ilişiverir ve orada kendini unutturur, etliye sütlüye karışmaz. Dahası bana hep saygılı davranır. Kendi güzel değilse de tını güzeldir. Ne kötülüğünü gördüm ki kötü ozan diyeyim ona?

Veli Uzunboylu sözüm ona şiir yazdığı yetmezmiş gibi bir de şiir eleştirmeni geçinir. Kimseleri beğenmez. “Özgün şiir” diye tutturur. Yazdıkları da bi bok olsa. Çağın tinini kavrayamamışın tekidir. 12 Eylül öncesinde kalmıştır. Kötü bir ozandır.

Ulviye Bademgöz, şiirini ve gövdesini yazınımıza adamış bir ozan. Menapozdan sonra şiire ve yazıya başladı diye ona “çakma ozan” diyenler var. Çakma makma, iyi ozandır, beni bir kaç kez gönendirmişti. Yazılarıyla gönendirmesi yetmezmiş gibi, başka tür gönendirmesi de olmuştur. Sağolsun, varolsun...

Ali Düzgümez, bizim çevrede iken iyi ozandı. Yetik gibiler usunu çeldiler, tetikçi yaptılar. Bana da sataştı. Ağzının payını aldı ama. Geçende bir zamanlar beğeniyle okumuş olduğum şiir kitabı rafta elime geliverdi. Meğer, çok kötü şiirler imiş... →

Cihan OĞUZ

ÖLÜM, YAVAŞ YAVAŞ

Mezuniyet törenine yanlış kapıdan girdik
Sahne yapayanlış roller doğuruyordu
Fırlattığımız kepler tavana yapışıp kaldı
Zaman diplomasız katil gibi kurşun sayıklıyordu

Kırmızı çizgilerimizi pembe yaptık
Kimse cesaret edemedi kabristanda ıslık çalmaya
Elimizde pet şişeyle gittik mezarlığa
Anılarda ne kadar pıtrak varsa ayıkladık

Komşu mevtalara ödünç dua okudu çocuklar
Avuçlarında bir karış Allah

İhtiyarlar okey masasında zamanı öldürürken suçüstü
yakalandı
Büyüdükçe sordular tabiplere
Röntgende görünür mü aşk acısı?

Koşmak, kalbine kamçı vurmak mıdır
Doludizgin yanlışlarda?
Bunu sormadılar bir tek, eksik kaldı.

Hayatı kündeğe getirdik, bakma hakemin puşluğuna
Faul düdüğü ile İsrail aynı anda çalıp üfürdü
Mahşerin kapısına yavaşça bıraktık kum saatini

Sevil AVŞAR

KENDİNİ ÖLEN

Ten ölümü giyinir kar altındaysa tin
Tutun elinden yürümek istiyor
Elinden tutar gibi toprağını yanında gezdirenin
Uçarı kuşlarla bir sürgünü sınavan
Kar ışığı usulca aydınlatır öyküsünü kimsenin

Yakından bakıldığında utanır uçuşumundan
Yavaş yavaş adımlıyor her yabancıyı
Dünyanın neresinden bir çocuk çılgığı duysa
Yasını tutar kendini dirilip kendini ölenin
Üzgün çıkıyor sureti hangi aynaya dursa

Uzakta kara batmış dağ köyleri
Kanar durur; mağrur ama çaresiz
Uykularını böler sürekli saygısız bir yarasa
Bulvarlarda far ışığı vurmuş tavşan gözleri
Hayır, beklemeysin o kalabalığa
Henüz o kadar terketmedi kendini

Ne demişler, açtırma kutuyu, söyletme kötüyü... Liste uzar gider. Dedğim gibi, bunlar terazide incelikle tartılmış, nesnel mi nesnel, toplamasal-çıkarmasal, oldukça gerçekçi saptayimler. Sakın ola ki, altında kimse bir kötülük aramaya!

Hüseyin ALEMDAR

KIRIK KANEPE

Ölenin mezarına iştirir
Yaşamak için söylediği sözleri
Paul Celan

Bu tenha ömür de biter son gençliğim dünya duası
cennet teselli cehennem başkaldırı nasılsa
papyonlu karanfilli yakalarda karakter arama
aşk ve mutluluk bile örtülü kişiliksiz kimileyin

Ey uzaklar! Bana serüven dileyenleri artık sevmeyin
altımda kırılan kanepeler değil de sözcüklerin mermeri
Arzu dahil bana Paris ve Amsterdam anlatan kadınlar
âh ki âhh, Cahil Külebi'nin *Istanbul*'u bile değil!

Ömrüm ya bir gün ya bir gece işte! Tek dostum kâlb'
im ve ellerim. Şiir değil de ay ve gitar kanıma batan--
gecenin bir vakti kadınlardan yapıma harflerin balı
avuçlarımda, kansarı. Aşka hiç kimse dedim, beni bırakma!

Bu mahrem gençlik de biter yeis ve erotizm saçın topuzu
Hüseyin
nesri ve nefsi affeden şiirdir hayat, kalem tene gömülür
ruh ki sarı mor renk arası tene yayılır yedi bıçak on parmak
keşke öldüğüm tüm kadınlar bigünah annem olsa--

Kaç gündür elimin altında *Turuncu Defter* ömr-ü anksiyete
Ahmet Erhan'ın iki cilt *burada gömüldür* bütün şiirleri
Paris'e İstanbul zehri içirmiş bir kadının etine çakın beni!

Serap Aslı ARAKLI

TEYEL

Kalbin kalemiyle nakşettim dağ sözlerimi
Allah ve şiir, iç içe iki saf iyilik
bak, içimin mürekkebi nasıl da kurudu mintanında
mevsim yaz parmaklar ince yüzükler sessiz
bazen bir kişiyle bile konuşulamaz, bağışla!

Aşkla yalnızlık arasında her harf bir kan pıhtısı
artık kader ve kederi tene dikmelisin Serap Aslı
bil ki dünya yalan insan yalan ve yılan
nikâh yüzüğünden girip evlilik yüzüğüne dolanan
ilk çeyrekte son çeyreğe şahmeran

Derdi Dersim kendine yurt arayan bu adam
senin dağ sözleri ve kan pıhtısı mintanından
sekizinci renk sonsuzluğu hurka yapacak belli ki
dua ve yüzük hüznünde anne babada iyileşir bir gün
sevap ve günahlar bir bir bizim de dünya kimin

Derim ki dünya büsbütün yâd ve yerinme yükü
aşk siyah güllerden delikan çelenk ölüm gizli dilek!

Çamlıca, 8 Haziran 2015

DURGUN GÜNLÜK II

Korkut KABAPALAMUT

16.04.2015

Saat 13.42. Ofiste yalnızım. Yapacak birkaç iş var ama çok da acil sayılmazlar; benim de şu an için o sıkıcı işlere girişim hiç yok doğrusu. Gözkapaklarım yine sımsıkı kapanma eğiliminde. Bir bardak bayat, soğuk çay içtim; ağzımın tadı tamamen bozuldu. Bu günlerde iştahım da yok. Eskiden, sırf sevdiğim bir yemeği yemek uğruna bir saatlik yolu göze alırdım. Aslında bu pek de olumsuz bir gelişme sayılmaz. Kilom gelmiş, 97'ye dayanmış.

Eve erken dönmem. Adamakıllı bir temizlik var. Akşam 7'den önce bitme ihtimali yok. Belki yine bir kitapçıya atarım kapağı. Uzun zamandır *Mahrem* adlı kitabı alarım var. Odatv'nin Barışları tarafından yazılmış, AKP'nin ve Cemaat'in bitmek bilmez marifetlerini Wikileaks belgeleri üzerinden anlatan bir kitap. Baskısını görüp çok beğenmiştim. İnternette, etiket fiyatından 10 TL aşağı satılıyor. Biraz sabredip oradan edinmeli.

Dergilerdeki günlükleri okumayı sevmiyorum. Yazarların yaşamları, pek de yaşanmaya değer değilmiş gibi geliyor bana. H. B. Kahraman hariç. O, bu konuda oldukça özenli ve yetenekli. (*Varlık*'ta hâlâ yazıyor mu bilmem. O dergiyi terk edeli çok oldu. Hep aynı isimler, aynı yüzler.) Hoş, günlük tutmak için yetenek falan da gerekmez ya... Canlı bir zihin, yazma kolaylığı ve açık bir yürek yeter de artar bile.

Çektiği acıyı yücelten insanları sevemedim, sevmeyeceğim. Mutsuzlukta böylesine diretme, oraya derin kazıklar çakmak niye? Dünyanın bin türlü maskesi, biçimi, görünümü, olası yorumu vardır (akışkanlık). Neden bunları biraz kurcalamamalı, yontmamalı, 'Efendim, hayat şöyle kötüdür, böyle korkunçtur' deyip acılar içerisinde kıvrılarak ölümü beklemeli? Bir de sabit fikirli, ikna edilemez oluyor böyleleri.

28.04.2015

Zor, yorucu bir gün. Koltuğuma tam bir dinginlikle henüz oturabildim. Saat 22.00. Nedense 'Gece ve Müzik' geldi aklıma. İlk gençliğimin radyo programı. Gerçek bir efsaneydi. Art arda enfes slow şarkılar çalınırdı. Işıkları kapatıp dinlemek keyifli, rahatlatıcı olurdu. Şimdiyse, karanlıktan çok ışığa gereksinim duyuyorum. Goethe kadar sabredemedim demek ki karanlığa...

İnsanları hiç anlayamıyorum. Balık hafızalı oluyolar. Hassasiyet ve empati meziyetlerinden mahrumlar. Artık kimilerini birer hayvan gibi, bitki gibi görmeye başladım. Siz ne derece nazikleşirseniz, uyarlaşırsanız, onlar da aynı derecede odunlaşıp primatlaşıyorlar. Üstelik ayırında olmaksızın yapıyorlar bunu. Bu yaşadığımız, hiç kuşkusuz kaba saba, ahmak insanların dünyası. Küstahlığın, gösterişin kazandığı bir yer. Bu yaşıma dek, aklımlı, vicdanımı yitirmeden gelmiş olmam gerçek bir tansık.

Hep aynı günü yaşayıp duruyoruz. İnsanlık bunu asla kavrayamayacak. Bu kavrayışsızlık onların lehine olacak. Cahil, mutlu, meşgul kalacaklar. Küçük hesaplarını, anlamsız yaşamlarını nimetten, fırsattan sayacaklar. Minik, aptal, şaşkın, masum akvaryum balıkları. O kirliliğin içinde yüzmeye, debelenmeye devam edin...

Evet, doğrusu biraz kafam bozuk. Dinginim demekte hayli acele etmişim. Dışarı çıkmadığım günler daha dengeli, sakinim. İnsanlar bazen beni çileden çıkarıyor. Kötülüklerinin, başkalarına verdikleri rahatsızlığın ayırında değil. Alçakgönüllü olmayan herkes iğrençtir aslında.

Herkesin, aralıksız kitap okuduğu, klasik müziğin hiç susmadığı, güleryüzlü olmayanlara vize verilmeyen bir gezegen.

Ben bir gün kendimi orada bulacağım ve bu beni çok da şaşırtmayacak.

29.04.2015

Baş ağrısı ve mide bulantısı ile uyandığım bir gün. Düzelmem saatler sürdü. Evden çıkamadım. Bolca yattım, arada bir kitap okudum: Gombrich'in *Kısa Dünya Tarihi*, K. Ishiguro'nun *Gömülü Dev*'i. İlki, beklediğimden daha basit bir dille, hemen hiçbir şey bilmeyen yeni yetme okuyucuya yönelik olarak yazılmış. Yine de konuya ilişkin bilgilerin gözden geçirilmesi, sevecenlikle yazılmış olması bakımlarından faydalı bir yapıt. Yazar, üyesi bulunduğu Yahudi ırkını gereksiz yere övmeye kalkışmış gibi geldi bana. Ahmet Mumcu'nun çevirisi ve eklemeleri elbette isabetli, dikkatli. Yazarın, *Sanatın Öyküsü* adlı dev yapıtını da bir ara edinip okuyacağım mutlaka.

06.05.2015

Çarşamba. 11.52. Haftanın ilk iki günü epey koşturdum, yoruldum. Bugün ne olacağı bilinmez. Muhtemelen bir iki ifadeye girerim. Ne de olsa bu aralar biraz para kazanmam gerek. İşler hayli durgun. Gerçi çok yoğun olsun da istemem. Kim uğraşacak, kafa patlatacak. Düşük tempo, benim için son derece ideal. BMW sahibi olmasam da sorun değil.

Dün kitapçıma uğrayıp yeni çıkan dergilerden aldım. *Kafka Okur* ilk kez aldığım bir dergi. V. Woolf özel sayısı hazırlamışlar. *Orlando*'su dışında çok benimsediğim bir yazar değil. Bir de *Deniz Feneri*'nden umutluyum. Henüz alıp okuma olanağı bulamadım. Sorun değil. Daha çok uzun yıllar yaşayacağımdan eminim. Pek mutluluk verici bir öngörü değil tabii bu. Hayat, şöyle iyice bir silkelemeden peşimi bırakmayacaktır katiyen.

K. Ishiguro'nun son romanı *Gömülü Dev*'i az önce tamamladım (çeviri: Roza Hakmen). Çelişik duygular besledim bu kitaba karşı okuduğum sürece. Ama sonuç olarak, hiç de zaman kaybı diyemeyeceğim bir okuma oldu. Çok büyük bir yazar olduğu tartışılmaz. Bunu en az üç kitabında kanıtladı. Kendisinden beklentim çok yüksek. Belki salt bu yüzden yer yer hayal kırıklığı yaşadım okurken. Biraz düz, son bölümler hariç vasata yakın gibi göründü bana. Yine de hikâyenin geçtiği dönem, o şövalyeler, savaşçılar çağı, İngiltere'nin yüzyıllar önceki puslu, gizemli atmosferi, yazarın birinci sınıf üslubu dikkatimi uyanık tutmamı sağladı. Şimdi, bir önceki romanına başlayacağım Ishiguro'nun: *Öksüzlüğümüz*. Bakalım o nasıl bir okuma deneyimi yaşatacak bana.

Rahatsız edici düşlerle geçti yine gece. Gerçi bu seferkiler çok da ürkütücü, irkiltici sayılmazdı. Adliyedeydim ve basit birkaç işi bir türlü halledemedim, sınırlarım bozuldu. Son zamanlarda gördüğüm düşler çok gerçekçi, detaylı, yaratıcı bir zihnin ürünlerinden tümüyle farksız. Yaratıcı ama hastalıklı bir zihin bu tabii. Bilinçaltım. Onu epey ihmal etmişim demek yaşamım boyunca. Bu, gerçekte kendimi ihmal ettiğim anlamına geliyor ki, bir daha dünyaya fırlatılırsam aynı hatayı yapmam muhtemelen. Âni yaşamak güzelse de, sonradan bunun bilinçaltına nasıl yansıtacağımı, orada nasıl tortular ve tohumlar bırakacağımı da hesaba katmak gerek kuşkusuz.

Bugünlerde dergilerde rastladığım, okuduğum şiirlerin tamamına yakını anlaşılabilir derecede kötü, tatsız tuzsuz, düzeysiz görünüyor bana. Bir dergide iki adet eli yüzü düzgün şiire denk gelirim memnun ve tatmin oluyorum. Bu insanlar kendilerini neden şiir yazıp yayımlamak zorunda hissediyor, çok merak ediyorum doğrusu. Hayatta yapacak onca şey varken, hiç olmazsa, nispeten daha garantili bir tür olan düzyazıya yönelmek dururken, şiirde bunca direnmek neden? Şair olmayanları öldürmüyorlar, işkenceden geçirmiyorlar ya da özel bir vergiye tabi tutmuyorlar ki... Ben yılda beş altı kısa şiir yazıyorum. Onlarla da sürekli küs, kavgalıyım zaten. Hep kusur, zaaf arıyorum içlerinde. Kasten de yapmıyorum bunu, içgüdüsel

DÜĞÜMLÜ

Herkes kendine yaşıyor acılarını
Kendinde taşıyor, bilirim,
Çaresiz.

Bir araya gelişimiz
Tesadüflerin bilgisidir, okunur
Düğümlerimiz.

Kurşunlar seker
Özlediğimiz dünyaya, düş kurmaktan
Ürkeriz.

Uçmayı dilediğimiz özgürlüğü
Bile isteye yok ettiyse eğer kendimiz
Safi kederiz.

Çünkü yalnızız bu acımasız dünyada kederimizle.
Çünkü o kederi gören yüreklerimiz
Tertemiz.

Bu bir keder bilgisidir ki avutulmuyor kalbimiz.

Gebze, 18.5.2015

---

bir tutum tümüyle. Ama çoğunluk, şairliğine, şiirlerine karşı rahatsızlık verecek derecede hoşgörülü, sevecen. Kabahatin bir kısmı da bu çöpleri, çocuk şarkılarını ya da abuklukları, şiir diye dergilerinde ağırlayan editörlerde elbet. Neredeyse beni bile şiirden soğuttular, soğutacaklar.

07.05.2015

Anlamsız ama vaatlerle dolu bir gün daha. İlaçlar sağ olsun. Henüz 12.10. Son iki gün yorucu, yoğun geçti, belki bugün evde dinlenir ya da gezer tozarım. Hava yine son derece güzel, güneşli, 30 derece civarı.

Son 13 yılda yazdığım şiirlere dün şöyle bir göz attım. Bir kitap oluşturacak sayı ve güçte şiir birikmiş. Bunları bastırsam mı diye uzun uzun düşündüm. Sanırım kitapçılarda sergilenme olanağı bulan çoğu kitaptan zayıf olmayan bir yapıt çıkacaktır ortaya. Varsın tematik, biçimsel bütünlük falan taşımasın. Tematik bütünlük oluyor da ne oluyor, şair ve okurları olarak başımız göğe mi eriyor... Abuk sabuk bölüm adları koyuyorsunuz kitaplarınıza. Bunların günlük yaşamdaki karşılığını sorsam çoğunuz bana yanıt veremez. O kitaptaki gerçeklik, hayattaki gerçeklikten bu derece kopuk, uzakta olacaksa, öncelikle muazzam düzeyde bir hayal gücüne, dehaya, yazınsal birikime ve ustalığa sahip olmanız gerekir. Bir de sözde eleştirilenler, bu uçuk kaçık bölüm adlarını aşırı derecede ciddiye alıp onlara kendilerince bir dizi gizemli anlam yüklemeye çabalıyorlar mı? Eminim, kitabın kâhinsi ozanı bile bu suni anlamlandırma çabalarına gülüyor, belki de biraz kahroluyordur. Tanrı aşkına, aklınızı biraz da olsa başınıza devşirin artık. Bırakın artık bu saçma sapan, suni, havada asılı duran garip bölüm adlandırmalarını falan. Sonuç olarak, şairleri hiç sevmiyorum. Belki, iyisinden olmasa da, ben de kimilerince şair sırasına sokulanlardan olduğum içindir.

İLK YAZ MIRILTILARI

7. Su da ürkek
Almış önlemini geceden
Çiğdemde sarı

8. Ben bu bulutun
Biliyorum muştucu olduğunu
Çekmiş yelkeni

9. Gece değil mi?
Nasıl da ısıtıyor düşleri
Deli rüzgâr

10. Gözüme bak
Belki bir daha olmaz fırsatın
Ne de olsa ilkyaz

11. Işıklar içinde
Kiraz çiçeği açmadan henüz
Tepede dolunay

12. Devrimci rüzgâr
Silip süpürdü kış düzenini
N'olacak şimdi

13. Tan
Ten rengi bir kımlıtı
Taze otlarda

14. Dere
Şarkısını söylüyor gül şaşkın
Dalına dokunuyor da

15. Işık da
Çalayım diyordum
Nisana yer ayırıp

16. Bu da çiy
Çimenlerde sanki gözlerin
Dupduru

17. Ben de varım
Bak erken diyor şeftali
Çiçeği

18. Yaşlı kızılıcık
Sözümü tuttum bak gör
Açtım yine

19. Şarap
Göğün altında sağanak yıldız
Unutturuyor eskileri

20. Kızılıcık
Çok var nisana daha
Diyor yaşlı

21. Girme araya
Yaşlı kızılıcık diyor
Şeftali çiçeğine

ŞEHİRDE ŞAİR YOK MU?

Altay Ömer ERDOĞAN

Şehirde şair yok mu?

İlk soru bu olmalı Tahir Abacı'nın *Ruh Gibi* adlı şiir toplamını okumaya girişirken. İlk kara trenin düdük sesini kulaklarınıza, isini teninize nakışlamalısınız. Sonra eski radyodan akıp hayata karışan bir Harput türküsüne kulak kesilmelisiniz. Beyaz kâğıdın yüzünüze dönük anlamına ya da anlamsızlığına kucak açıp "Akıl kaldırımlardadır ama şehirde şair yok" diye fısıldamalısınız en yakınınızdakine! Çünkü 'karanlıkta söndü sönecek mumla gelen adam'a verecek bir yanıtınız olmalı. Çünkü Abacı'ya göre "Hangi kitap, hangi bahis karanlıkları mumla aşan birine üstün gelir ki / Diyecek bir şair yok"! (*Şehirde Şair Yok* şiiri. Ünlem bana ait.) Üstelik toplam bir okuma üzerinden; bunun ironi olmadığını, bunca güdültüye ve ruhunu kapitalist toplumun nimetleriyle takaslayanlara ağır bir eleştiri niteliği taşıdığını baştan ortaya koymalıyız. Abacı'nın anlamın uyanacağından yana kuşkusu olmadığı açık. Şairin kuşkusu, bunu kucaklayacak bir şair duruşunun bu toplumsal düzende beden bulabilmesine dönük.

Şair duruşunu masaya yatırmadan, Türkçe şiirin Yunus'tan beri gelen iki temel sorusuna (ya da sorununa) kulak asarak yola devam etmeliyiz: Bir; anlamın üstünde anlamdan daha yoğun bir anlam kümelemek midir şairin işi? İki; anlamın şiir olarak beden kazanmasının tarihsel koşulları aşılabılır mi? Bu iki soruyu hakkıyla yanıtlamadan, şiiri uzay boşluğunda tesadüfi dönüp durmakta olan bir sayıklamadan kurtarabilmenin mümkün olmadığını, sorumluluğunun da şairin boynunda bir tasma gibi asılı kaldığını kabul etmekten başka çaremiz yok! Tüm sanat yapıtlarını şiire dönüştüren bir anlam yatağında, bu önermeler şiir adına da bize kazanç sağlar üstelik. Octavio Paz, "Şu iki koşulu sağlayabildikleri sürece, hiç bir şey plastik ve müzikal yapıları şiir olmaktan alıkoynamaz: bir yandan maddelerini parlayan ya da mat özlere geri döndürmek ve böylece faydacı dünyayı reddetmek, diğer yandan da imgelere dönüştürerek alışılmadık bir iletişim biçimi olmak. Şiir bir dil olmakla birlikte anlam ve anlamın aktarılması dilin sınırlarını aşar. Fakat, dilin çok ötesindeki bu şeye de ancak ve ancak dil ile ulaşılabilir"¹ derken temel kaygının sınırlarını da çekmiş oluyor bir bakıma. Paz'ın faydacı dünyayı reddetmek diye adlandırdığı eylem, ki Abacı'nın *Ruh Gibi* adlı şiir toplamının çıkış noktasıdır, her şeyi özüne döndürerek anlamın ilk kapısından yola çıkan şair etkinliğinin gündelik söylemi imgelere dönüştürmekle bütünlediği çok kapılı bir yapıyı da tırmalar aslında. Şiirin kendiliğinden ayrı bir anlam alanı ürettiği kadar şiirin kendiliğine ait nüveleri de korumuş olur.

Bu korumayı muhafazakârlıktan ayırt eden şeyin anlamın şiir olarak beden kazanmasının tarihsel koşullarında gizli olduğunu; anlam arayışının kendisinin bir anlam olmasını öteleyerek, hayatın verili hâlden mesut olmadığımız için şiir yazdığımızı varsayalım bir an. Daha yoğun bir anlama ulaşmak, tüm etkinliğimizin temel ereği olmaz mıydı? Abacı'nın "Taşlaşmadan taşlara karışarak" (*Hayat* şiiri) diye betimlediği bir hâl ile "Yeniden örgütlenebilir ayna ve su!" (*Yokuş* şiiri) dediği bilinç huzurunun hayat tezahürleri, tahayyülümüzün kaçınılmaz dereceden yansısıdır şiire ve hayata? Lekeleri ve pusula hata saymazsak, "En yüksek değerdeki şeylerin bir başka kaynağı kendi kaynağı olmalı"² diyor Nietzsche. Şairin etkinlik alanından kopuşu temsil niteliği taşıdığına bakmaksızın sarılıyorum Nietzsche'nin sözüne. Hakikatin sararmış dergilerdeki suretlerine bakıp iç geçirmek değilken hem de niyetim. İçinden selamlaşmadan geçilen çarşıların, reklam ışıklarının, pazarlıkların, trapezcilerin, parfüm ve esans

satıcılarının, münzevi yalnızların, aşk kırgınlarının, intihar çığlıklarının, kısacası kargaşanın biçimlediği hayatın karbon kâğıdına gereksinim duymadığını bilerek uzanıyorum gök merdivenine. Abacı da, öyle uzanmış. Bu kadar çok göndergenin havada uçuştugu bir çağda, yeri geldikçe sormak görevdir; şehirde gerçekten şair yok mudur?

Göndergeler gibi uzak olduğumuz değerler de havada uçmaktadır. Nietzsche, yukarıdaki cümlesini şöyle sürdürür: "Bütün bu değerlerle, hakikate, has olana, özveriye ulaşılabilir; yine de, her yaşam için daha yüksek, daha temelde olan bir değer, görünüşe aldanma istemine, çıkarılığa, açgözlülüğe bağlanabilir. Ayrıca şu da olanaklı: İyi ve saygın şeylerin değerini oluşturan her neyse o, şu belalı, şu görünüşte karşıt olarak konulmuş şeylere yakışsızca dönüştürülmüş, bağlanmış, onlarla örülmüşlüğünde, belki de onlarla temel benzerlik taşıyarak bulunuyor"³ Tam burada Tahir Abacı'nın kitabın adını taşıyan şiirindeki "İhanetten daha bulaşıcıdır direniş!" dizesini anımsamak yerinde olacaktır. Ruh sözcüğünün rahatsızlığına değinmek de. *Ruh Gibi*'deki ruh, Heidegger'in 'orada olmak' tanımına yakın durmaktadır. "Camlarına dokun evlerin canlarına dokunmuş olursun / Her birinde canlı cenazeler deme / Her evden en az bir ruh çıkacaktır" (*Ruh Gibi* şiiri) dizelerini hesaba katarak tanımın 'en önemli nokta, öz' anlamıyla olduğu kadar 'bilinç olaylarının toplamı; ben'in birliği' anlamıyla da pekiştirilmesi gerektiğini düşünüyorum. Şairin sözcüğün birinci anlamını kullandığını da göz ardı etmeden. En çok da ruhumuzdaki acılar bahsinden.

Ama, orada olmak önemlidir! Abacı, "Hepimiz varlığımızı ünlem kılmış / Oradaydık" (*Uzak Güz* şiiri) dizeleriyle bu öneme vakıf olduğunu bildiriyor. Orada olmak, pek çok başka yerde olmamayı da yanında taşır. İşte şair duruşu, hayata ve şiire karşı bir sorumluluk, en çok da bir tercih meselesi olarak yapılır. Abacı'da şair duruşunu temsil eden tavır, zaman ile hesaplaşmadır. Önceki yapıtlarında da tanık olduğumuz hesaplaşmanın kapsamını olduğu kadar ağırlığını da yüklenen şiirdir. Nasılsa, "Tek bir şiire döner zaman" da. Paz'a dönersek, "Dünyada tek bir şiir vardır ve bütün şiirler ondan doğar. Her şair kendi anladığını kendi kültürünce gördüğü kısmını yazar bu tek şiirin." Abacı, "Sözün kısıtı, yüklenmek gerek bir daha yükü" (*Yük* şiiri) dizesiyle kendi payına düşenden sakınmaz. Ağaca bakıp ormanı görenlerin ormana bakıp ağacı göremeyenlere üstünlüğünü bir iç denge ögesi olarak kullanır şiirlerinde. "Yürümesi gibi Bedreddin'in Ağaçdenizi ne"...

Abacı şiirinde zaman, Tanpınar'da olduğu gibi nihilizme düşmeyen, insan zihninin geçmiş ile gelecek arasında işleyen yapısına koşut bir görünüm alır. Orada şimdiki zaman, 'gece'dir. Gece, zamanın tek görünümü olmasa da, anlam yükü bakımından önemli bir ağırlığa sahiptir Abacı şiirinin toplamında. *Sevdavi*'deki dizelerden de izlenim edinebiliriz bu konuda; "İki gece var / Biri dünyanın gecesi / Şu küçük gece // Bir de zamanın yüreğindeki gece". Bunu bir önsöz kabul edersek, "Yandaki geceye geçmezsek / Öylece kalacak önsöz" (*Yandaki Gece* şiiri) dizeleriyle sonsözü koyduğunu söyleyebiliriz Abacı'nın; "Yandaki geceye geçelim hemen". Kaldı ki üç beş sayfa ötede, *Son Söz* adlı şiirinde tüm şairlere bir çağrı niteliği taşıyan dizeleri şiirde dil sorununa da değinir, dil sorunu içinde şiirin hâllerine de; "Gerçi hep bir kitap yazmak isterim / Yalın, kolay anlaşılır ama derin". Abacı, kolay anlaşılır ama derin şiirin peşinde sürdürdüğü şiir arayışını ironik değil metalik bir iç çekişle anlamlandırmaya girişiyor. "Ya herkes kendi yazsın kitabını / Ya söyleyelim artık son sözü"... (*Son Söz* adlı şiir) Çünkü canlar tenden taşarken 'kelime zaman'a geçilecek!

Kelime zamanda, ruh bir ırmak olacaktır. Nâzım Hikmet'in *Ruhun* adlı şiirindeki "Ruhun bir ırmaktır güüm / Akar yukarıda dağların arasından / Dağların arasından ovaya doğru / Ovaya doğru ovaya kavuşmadan bir türlü"⁴ dizelerine

Nihan IŞIKER

ÖYLE MI DERSİN!

Bitkiler hissetmez ki
Yanılmazlar üstelik
Sanmazlar da...

Ahmet TAHTA

HAYALHANE TERZİSİ

Eskimez bazı elbiseler
ipliği ömre teyellenir

24.06.2015

Tolga ÖZEN

BEDEN

bilmez miyim, herkes bilir
yıkık yerlerde otlar yeşerir
papatyaları bir konuşma telaşdır alır
sarhoş kusmuklarıyla, kurumuş çişlerle
içerdeki uzaklığın müdavimleri
o ellerinde siyah torbalarla hızlı hızlı yürüyenler
çürüyecek turunçlar
bir ruh hastası kadar narin gelincikler
çareye sırtını dönmüş bütün bedenler
o temiz urun yepyeni çökeltisinden irak
puantajlardaki günler gibi birikirler
bilmez miyim, herkes bilir
bütün maceralar bedende başlar

karşılık saydığım Abacı'nın "Dağları nice sırtımızda taşıdıktan sonra / İnanlık ovaya artık" (Arası adlı şiir) dizeleri, toplumsal tarihin derinliklerinden coğrafyaya akarken, *esrimeye değil yaraya doğru akan ezgilerdir*. Hayatına müziği esaslı bir dost olarak dâhil etmiş Tahir Abacı, bu şiir toplamında da müziğin kişiliğinden yararlanıyor, dostluk içeren bir dil ile. "İnsan müzik eşliğinde dünyadan düşer" dizelerini içeren *Müzik* adını verdiği şiir gibi. Öte yandan meslekten hukukçu olan Abacı, hukuk terminolojisinden de sıkça yararlanıyor şiir kurgularında. Çoğu da verili hukuku zorluyor. Törel, tüzel değil, vicdani boyutlara sahip bir kültür havzası olarak ele alıyor şiiri. Hayatı kavrama, ötesinde kavramlaştırma eylemini şiir ile gerçekleştirenler için dil anlama aracı olduğu kadar anlatma aracı olduğu için dilin merkezi ile taşrası arasındaki fark, şehrin ruhu olmaya soyunan bir şair profili çiziyorsa, soramadan duramıyor insan; şehirde neden şair yok? Hayata kitakse! Şair hayatı kucaklamaya, hayatın yatay dengesine dikey karşılıklar sunmaya yetkili olduğu kadar sorumlu bireydir. Sorumluluğunun alanı genişledikçe, yetkisinin daha da ileri gidelim yetkinliğinin de alanı genişler. Dolayısıyla daha yoğun bir ilişkiler tümelini kucakladığı kadar daha yoğun bir çelişkiler tümelini de kucaklamış olur. Bugün şairin yegâne ikametgâhi hayattır. "Yarın hayat şehirde ikamet edecek."⁵

Gelip dayandığımız nokta, bizde şöyle bir kanı uyandırabilir; aslında şiir doğanın ya da hayatın içinde gizlidir. Katman katman bir gizlilik biçimiyle açılmayabiliriz kanımızı. Şair, yalnızca kelime, imge, ses, ritim düzenekleriyle çalışarak o gizli şiiri ortaya çıkarır. Ulaştığı katman, şiirdeki ustalığının göstergesidir. Anlamın üstünde daha yoğun bir anlam kümelemenin eksiltmeden geçtiğini, Abacı "Deme ki artıdır hayat, deme ki bir eksiltme" (Hayat şiiri) dizesiyle kavramlaştırır. Ondaki çaba, hakikati harekete geçirme çabasıdır. Onda şiir, *Hakikat İstasyonu*'nu arayan bir tren gibi anlam raylarının üzerinde yol alır. Geçtiği istasyonlara isini bulaştırır, isli ruhlarda birer iz bırakır. Geçmiş ile değil geçmişin izleriyle çalışmış Tahir Abacı. Geçmişin izlerinde bir umut aramış. Hüzne boğulmamış, sandık kokusu bulaştırmayan, okuruna define haritaları sunmayan bir toplamla geçmiş aynanın karşısına. Teknolojik hoyratlığa karşı bir ruh öneriyor üstelik. Hiçliğin sonsuzlukla kesiştiği geceye adamak için. Sonrası? Sonrası, "herkes birbirine davetli", "herkes kendi güneşli sokağında".

1976'da yayımlanan *Odaları Utandıran Dağlar*'dan *Ruh Gibi*'ye Tahir Abacı, Orhan Kahyaoğlu'nun belirttiği gibi "köklerine sadık bir dönüşümü gerçekleştiriyor".⁶ Rafine bir şiir ile popüler söylemin dışında kalmayı da yeğleyen. Abacı'nın şiir yolculuğunda insan, çıkış noktası olduğu kadar, varış noktası da. Özeleştirici boyutunda bir toplumsal eleştiri süzgecinden geçirir insanı. Yine de şehirden ayrı tasarlamaz. Dağlardan, kırlardan, taşradan uzansa da, "Bu dünya bir nefis için yalak gibidir" diyen bir Kadı Burhaneddin dolaştırır şehrin loş sokaklarında. Şehir insanı, hakikatle olduğu kadar geçmişle de bağlarını koparmıştır. Ahşap bir geçmişçi plastik bir geleceğe takaslayan şehir insanının önüne madeni bir duyarlılık koyuyor Abacı. Bileşik yapmayan ruhların peşinde, şiire giden bütün yolları deniyor. Kimi *Asi Sufi*, kimi *Dört Liman* ile tamamlanıyor bu denemeler. Okur belleğinde devrimci bir tansık bırakıyor. Şehir, şiirin bütün manivelalarına da yataklık ediyor. Dilin ulaşamadığına ulaşabilirliği sorguluyor. Dimağımızda kıvrımlar yaratmak niyetiyle başlatılan bir yolculuğun kaçınıcı mevki yolcusu olursak olalım, payımız ölçüsünde hesaplaşıyoruz şiirle de, şehirle de. Oysa şehirler vardır sığağında üşünen, oysa şehirler vardır yağmurunda ıslanılmayan. Kimi şehir bizi kalbinde saklar, kimi biz şehri ardımıza bakmadan terk ederiz. Anlamdan kaçabilmenin olanaksızlığına inandığımız halde. "Hikmetten retoriğe geçilecektir." Hep küf kokusundan kendimizi sorumlu tutacağız.

Kaç şair şiiri bırakacak, kaç şair şiire başlayacak. Şehirler, kimi dilimizin ucundadır. Sora sora bulamadığımız kadardır kimi şehirler de. Hem *kediler Bağdatlıdır!*

Varsayın ki yanlış okumuşum. Şairlerde şehir yokmuş...

¹ Octavia Paz, *Şiir Nedir? (Yay ve Lir)*, Çeviren: Ömer Saruhanoğlu, Era Yayıncılık, İstanbul 1995, Alınır: "Şiir ve Şiirsel Eylem", <http://emeginsanati.forumup.com/post-697-emeginsanati.html>

² Frederic Nietzsche, *İyinin ve Kötünün Ötesinde Bir Gelecek Felsefesini Açış*, Çeviren: Ahmet İnam, Say Yayınları, İstanbul 2003, s.17-18

³ Nietzsche, age, s.18

⁴ Nâzım Hikmet, *Bütün Şiirleri*, YKY, İstanbul 2014, s.1718

⁵ Constant Nieuwenhuys, 19 Ağustos 1956'da Paris'te 1. Özgür Sanatçılar Kongresi bildirisini olarak okunmuştur; *Demain la poesie logera la vie*

⁶ Orhan Kahyaoğlu, "Kendi Yolunun Yolcusu", 23 Kasım 2007, *Radikal Kitap*

MEHTERAN BÖLÜĞÜYLE ENTERNASYONAL: AĞZI BOZUK ŞİİRLER

Gökhan ARSLAN

Mehteran Bölüğüyle Enternasyonal (MBE, Yasakmeyve, 2014), Cihan Oğuz'un *Ay Işığı Karanlığı Yırtarken* (Kendi Yayını, 1983), *Hoşbulduk Cehennem* (Promete Yayınları, 1994), *Aşkla Satranç* (Gibi Yayınları, 1995), *Girdap ve Safir* (Öteki Yayınları, 1998), *Kendime Savurduğum Hançer* (Yom Yayınları, 2004) ve *Tanrıyla Konuşmalar*'dan (Fanzin Kitap, 2013) sonraki yedinci şiir kitabı. *MBE*, dört bölümden oluşuyor: "edepsiz girizgâh", "kuytuda gece hikâyeleri", "ben, gri türk" ve "biraz da kalbim".

Cihan Oğuz şiiri okuyan hemen herkesin ortak kanısıdır sanırım. Oğuz şiirinin ana damarını 'argo' oluşturur. (Burada 'argo'yla sadece 'küfrü' kastetmiyorum tabii ki). Günümüz şiirinde oldukça revaçta olan argo söylem, Oğuz'un şiirinde bambaşka bir seyir izler. Kendi adıma argo söyleme yaslanan şiir ve şairleri gruba ayırdığımı söylemeliyim. Birincisi, Neyzen Tevfik, Şair Eşref, Metin Eloğlu ve Can Yücel'de fazlasıyla karşılaştığımız, hicve ve siyasal taşlamaya hizmet eden argo. (Bu isimlere günümüzden Cihat Duman'ı ekleyebiliriz). İkincisi, daha çok Hulki Aktunç, Osman Olmuş ve Küçük İskender örneklerinde görülen ve genellikle zekâyâ dayanan argo. Üçüncüsü, başını Ece Ayhan'ın çektiği, İzzet Yasar ve Ali Özgür Özkarcı gibi bazı şairler tarafından da devam ettirilmeye çalışılan, şiiri; tarih, siyaset, devlet ve muhalif kimliklerle birleştirme çabasına dayanan argo. (Gerçi İzzet Yasar'ın aslında başından beri ironi yaptığını, asıl amacının muhaliflere karşı muhalif durmak olduğunu Gezi Direnişinden sonra anlamış olduk. Yine de parantezi şimdilik burada kapatmak gerek). Dördüncüsü ve sonuncusu ise, günümüzde sıkça başvurulan, fakat hangi amaca hizmet ettiği belli olmayan ve yalnızca argo kullanmış olmak, ağız dolusu küfür etmekle argoyu anladığını sanmak esasına dayanan argo.

Cihan Oğuz'u, yukarıdaki kaba sınıflandırmadan ayıran bir özellik var. O da hepsinden de (son madde hariç) birer parça taşıyor olması. Oğuz'un şiirinde argoyu kullanma biçimine bakıldığında, bu sınıflandırmanın bütün parçalarından beslendiği görülür. Yani Oğuz'un argoya dayanan şiirlerinde, hem hicvi hem zekâyı hem de muhalefeti bulmak mümkündür. Oğuz, *Kendime Savurduğum Hançer*'den itibaren yazdıklarıyla, bana göre mevcut Türkçe şiirin içinde bu alanın en önemli temsilcisi olmuştur.

MBE, bu açıdan bakıldığında, *-Tanrıyla Konuşmalar*'ı fanzin olduğu için dışarıda tutarsak- bir önceki kitap olan *Kendime Savurduğum Hançer*'le bir bütünlük gösterir. Daha doğrusu *MBE*'yi, bir önceki kitabın devamı/ardılı gibi okumak mümkündür. Bunun da temelinde argoya yüklenen anlam yatar.

Kitabın ilk bölümü olan "edepsiz girizgâh", ardından da anlaşılacağı gibi argonun bütün veçheleriyle kendine yer bulduğu bölüm. Ama bu bölümdeki argo, daha çok Oğuz'un muhalif kimliğine hizmet eder. Daha ilk şiir olan 'Dondurulmuş bir hayata kışa'da (s. 7), bizi kraldan çok kralcı soytarılarla, kürsü müptelası politikacılarla, yüzünü her akşam eskitmek için kanaldan kanala koşan televizyon bağımlılarıyla ve aşkı sadece kendine âşık olmak olarak algılayan insanlarla yüz yüze getiren

Oğuz, bir anlamda kitap boyunca bizi nelerin beklediğini de müjdeler.

Kitaba adını veren 'Mehteran bölüğüyle enternasyonal' (s. 11) ise muhalif kimliğin zirve yaptığı şiirlerden biridir. Kızıl Meydan'dan Taksim Meydanı'na, Ekim Devrimi'nden Türkiye Sosyalist Partisi'nin (1919) kurucusu Hüseyin Hilmi Bey'e kadar sol literatüre ait birçok kavramı ve ismi ortaya döken Oğuz, kendi sınıfını eleştirmekten de kaçınmaz. Ders kitaplarında buram buram milliyetçilik kokan resmi tarihi de sorgular, 'solculuk' diye yutturulmaya çalışılan ulusalcılık icadını da. Che fotoğraflarını bile ticari birer meta haline getiren kapitalizm de payını alır, bütün insan ömrünü kredi kartlarının şifrelerine endeksleyen liberalizm de. Ama tüm bunların çaresini de önerir: "*Şimdiden söz verelim yüz yıl sonraki devrime: // Bir daha bölüğe iç oğlanları almayacağız, biir / İt gibi ölsek de topuzu elden bırakmayacağız, iki*" (s. 14).

Cihan Oğuz'un hem kendi sınıfına hem de mevcut sistemlere yönelttiği oklar, ilk bölümde yer alan 'Derin Koma' (s. 15), 'Tiryakinin son sigarası' (s. 18), 'Kelleyi giyotine uzattığım an' (s. 20) gibi şiirlerde de kendini gösterir. Bölümün son şiiri olan 'çüküm kayıp' (s. 23) ise argoyla ironinin buluştuğu bir noktadır: "*Kapısını yumrukluyorum veterinerin / Filler mezarlığıyla alakam yok' diyor / Pazardaki teyzeye sorarsanız bamya mevsimi çoktan geçmiş*".

Oğuz, "kuytuda gece hikâyeleri" adını verdiği ikinci bölümde ise okuyanı dünyanın gündelik kargaşasından alıp asker ocağına, çatışmalara ve ölümlere götürür. 'Teslimo' (s. 27), 'Ölümler reverans' (s. 28), 'Eksik kalmış bir ağıt için' (s. 30), 'Hutbesiz asker' (s. 32), '31. Paralel' (s. 33), 'Siperde fısıltılar' (s. 34), 'Ser' (s. 36), 'Şehit ve miri' (s. 38), 'Olmayacak duaya amin' (s. 39) ve 'Emir, komuta, zincir' (s. 40) şiirleri askerlik kavramını bütün ağırlığıyla taşırlar. İlk bölümde 'Tiryakinin son sigarası' (s. 18), 'Parola: çüş' (s. 19) ve 'Kerhanede referandum' (s. 22) şiiriyle okuyucuyu aslında bu bölüme hazırlayan Oğuz, askerliğin lügatinde epey yer kaplayan argoyu da şiirlere yedirir. Ama bu bölümde asıl derdi argo değildir Oğuz'un. Siyaset ve onun getirdiği kargaşa durumu da şiirlere yoğun bir şekilde sirayet eder. 80'li ve 90'lı yıllarda Doğuda kırılan Kürt gençlerini de anar, ne uğruna olduğunu bilmedikleri bir savaşta şehitlik mertebesine yerleştirilen askerleri de. Tüm bunları yaparken sözü anlamından saptırılan kavramlara getirmekten de vazgeçmez. Tıpkı 'Ölümler reverans' şiirinde vatanseverlik olgusuna yaptığı gibi: "*Çakallar nasılsa bayrak yarışında / Basarlar ergenekon amed susurluk demeden / Kimin sidiği daha öte giderse en vatansever o*" (s. 28).

Cihan Oğuz, bizzat kendi askerlik tecrübelerine dayandığı için midir, yoksa habercilik mesleğinden kaynaklı olduğu için mi bilinmez ama kışalara ve çatışma alanlarına yaklaşırken, inanılmaz bir yaşanmışlık hissi uyandırır. Okuyan, sanki o an, o durumun içindeymiş gibidir. Oğuz, bunu yaparken büyük oranda askerliğe ait kavramlara yaslanır. Nişan, mayın, gerilla, poligon, patlayıcı, kurşun, tezkere, şarjör, cephe, kasket, sıfır numara, G-3, havan topu, apolet, RPG, kalaşnikof gibi onlarca sözcük, askerliğe ait ne varsa gözümüzün önünde birer birer canlandırır. Bu açıdan bakıldığında, bu aşamalardan geçmiş bütün erkekler, kendilerini kolayca asker ocağının içinde buluverir.

"kuytuda gece hikâyeleri" bölümü bu toprakların yıllarını almış isimsiz bir savaşı serer gözler önüne. Çatışmada vurulanlar, bacaklarını mayın tarlasında bırakanlar, azraille şakalaşanlar ve onların yaşadıklarından nemalanmaya çalışanların izini sürer Oğuz. Uludere kırsalından, boşaltılmış köylerden, saçlarını taramayı unutmuş kasabalardan ve isimsiz mezralardan bahseder. Günümüzde işkence ve fail-i meçhuller yok diye böbürlenip duranları koyar hedef tahtasına: "*Artık içerde işkence de yok ölüm de / Hepsini dışarıya taşındı, it kopuk*

ORHAN VELİ HAVASI

Kuşların ve çocukların
Şarkılarıyla geldi bahar
Şiirleri giyinmiş çiçekler
Erguvanların ve leylakların kokusu karışmış
Hanımellerinin kokusuna

Bayrak Tepedeki tavşan
Manastırın kedisıyla birdirbir oynuyor
Kelebeklerin peşinden koşan bir çocuğun
Gözlerinden sevecen bir dünya bakıyor

Vapuru koşturuyor martılar
Mart ayı martı ayıdır aslında
Çılgık çılgığa sevişiyor martılar
Bir hava ki Orhan Veli havası
Akıllara zarar

derdest” (s. 35). Oysa sonuç hiç değişmez. Herkes aynı yere gider kimliğine bakılmaksızın: “Şimdi aynı hizadalar kabristanda / Ada 34, İstanbul / Pafta 21, Diyarbakır” (s. 38) ya da “Edirnekapı Şehitliği’nde bir Kürt kalbi / Zonklayıp duruyor ayıplı siperlere göz kırparak” (s. 41)

“ben, gri türk” isimli üçüncü bölüm ise, genel anlamda azınlık ve aidiyet kavramlarıyla ilişkiye geçer. Bölümün ilk şiiri ‘Bir çingene ağdı’nda (s. 45) Çingeneleri buyur eden Oğuz, ‘soykırım’ sözcüğünü yapıbozuma uğratan ‘Kırım ve soy’ (s. 46) şiirinde yüz yıllık bir acıya, Ermeni soykırımına eğilir. “Şopar aşkı neymiş görsün namussuz coğrafyalar” (s. 45) diyerek Çingenelerin vatansızlığına gönderme yapan Oğuz, “...yetimin hakkı yetimhaneden ibaretmiş” (s. 47) diyerek de Ermeni gazeteci Hrant Dink’e götürür bizi. Ama Oğuz azınlık olarak sadece ulusal kimlikleri anlatmaz aslında. Bir toplumun içinde azınlıkta kalanlardır onun derdi. Zaten kendisini ‘gri türk’ olarak tanımlaması da bu yüzdendir. Yani ne siyah olabilmıştır ne de beyaz. Orta yerde kalıvermiş, kendini hiçbir yere ait hissetmemiş ve hiçbir tarafa yaranamamıştır: “Alın secdeye vurduğunda ahlarına çanlar eşlik edecek” (s. 47).

Toplumun içinde azınlıkta kalma duygusu bölümdeki birçok şiirde belli eder kendini. “Sırat köprüsünde ters parende” (s. 51) şiiri bile, sırf adıyla bu durumun altını çizer. Oğuz, bu aidiyetsizlik kavramını deşerken, bu durumun müsebbibi olarak da yaşadığımız çağı gösterir birçok yerde. “Yaşamın kriz!” (s. 55) şiiri bunun en güzel örneğidir: “İşte Halk Eknek önünde 6-8 nöbeti / Gurultular emrinize hazırdır ey küresel! / Her Türk borçlu doğar / Kriz sana canım feda”. Aynı sebep-sonuç ilişkisi ‘Milemyumun ilk özeti’ (s. 57) şiiri için de geçerlidir. “Yaşı yirmiye varan efor testinden yenik çıkıyor / Kırkı geçen biraz ‘eski tüfek’, dayanıyor ayrılıklara”, “Nasıl sınıf farkı da kalmadı, hepimiz dipteyiz” ve “Batık bankadan parasını kurtaran en kahraman / Kredi kartının asgari tutarını ödeyen cengâver” gibi dizeler, kapitalist sistemin yalnızlaştırdığı insanlara yakılmış birer ağıt gibidir.

Kitabın son bölümü olan “biraz da kalbim”, Oğuz’un kendi içine bakmayı denediği şiirlerden oluşur. Bu nedenle de esas ağırlık kişisel anekdotlarda ve otobiyografik öğelerdedir. Bu bölümün, kitabın sonunda yer almasının da belli başlı nedenleri var aslında. Oğuz, ilk üç bölüm boyunca boğuştuğu şeylerden sıkılmış ve yorulmuş olacak ki, bir anda kendini unuttuğunu fark eden bir tavra bürünür. Bölümün ilk şiiri olan ‘Self servis’ (s. 63) bunun kanıtı gibidir: “Sabah kalktım ki başucumda ben / Aylardır hasretmişiz gibi koyun kucak / Öpüştük, koklaştık, dertleştik / Selam getirdi gittiği yerden”.

Burada üzerinde durulması gereken nokta, ‘ben’in selam getirdiği yerlerdir aslında. İlk üç bölümü hesaba katarsak, bu yerlerin pek de tekin olmadığını söyleyebiliriz. Zaten sonraki şiirler de bunun ipuçlarını taşır. Yani Oğuz, kendine bakmayı denediği bu son bölümde bile istemsiz bir şekilde rahatsız edildiğinin bilincindedir. ‘Karamba karantina’ (s. 64) şiirinde, özlemlerini, beklentilerini dile getirirken bile, bu dileklerini yine toplumsal bir söylem içine oturtur ve gündeme, siyasete, tarihe dair söyleyeceklerinin bitmediğini vurgular. Son zamanlarda oldukça revaçta olan ‘tenzil-i rütbe’ kavramını da hatırlatan Oğuz, “Katiller tövbekâr / Tecavüzcüler namazı niyazında / Askerler küpeli, cool ve vicdani retçi” (s. 64) diyerek, aslında nasıl ikiyüzlü bir topluma dönüştüğümüzü gösterir. Görünenin ardında gizlenen kötülüklerin çetesini tutar. Ki aynı durum, “İliğine kadar aşk” (s. 67) şiirinde de geçerlidir: “Tavlada zar tutan emekli paşalar / İşkencede bir kadeh susuz rakıyı / tek dikişte bitiren emekli polis müdürleri”.

“biraz da kalbim”in ana hatlarından birinin otobiyografik parçalar olduğunu söylemiştik. “Veli dedemin kemani” (s. 70), “Çınardan dökülen kırk iki yaprak” (s. 73), “Katilimle mukavele” (s. 74), “Cenaze evi” (s. 83), “Fani ıslık” (s. 88), “Hatabiyografi” (s. 89) ve “Rakım: 2013” (s. 91) isimli şiirler

Oğuz’un kendi hayatından dökülen parçaları gösterir okuyucuya. Kişisel anılar, aile bağları ve arkadaşlıklar şiirlerin ana gövdesini oluşturur. Bunun yanında, şiirlerde asıl dikkati çeken Oğuz’un kendine de bizzat saldırmasıdır. “Didişip durduğum kendim, siktir git cehennemin dibine” dizesiyle başlayan ‘Mask’ (s. 76) şiiri, “İçimde hiçbir boşluk yok / Ölüme yürüyen ağır hasta kadar tenhayım” dizeleriyle açılan ‘Temaşa’ (s. 77) şiiri, “İçgüveysiydim bu hayatta / Kapının eşliğinde kendine olmadık hayaller yaratan” dizelerinin yer aldığı ‘Üvey manifesto’ (s. 79) şiiri, “Biraz şeytansı sanki, biraz tanrısal, çok az kahraman / Kılıcını kuşanırken kendine batıran / Sakar, müşkülpesent, kıl mı kıl” dizelerinden beslenen ‘Kör teselli’ (s. 81) şiiri, “Virüs girmiş kalbime” itirafında bulunan ‘Trapezde melankoli’ (s. 85) şiiri ve “Ben Cihan Oğuz canım Allah / Yedi milyar kulundan en sivri dillisi / En edepsizi / Belki de en korkağı ölüme yol alırken / Üstelik en piçi” dizelerinin yer aldığı ‘Hatabiyografi’ (s. 89) şiiri, bu kendine dönük saldırganlığın birer göstergesidir. Oğuz, bundan önceki kitabı olan *Kendime Savurduğum Hançer* ile olan akrabalık bağını, bu bölümde iyice görünür kılar. Önceki kitapta Oğuz’un kendine savurduğu hançer, bu kitapta kuşanırken kendine batırdığı kılıca bırakmıştır yerini.

Bölümün en dikkat çekici yönlerinden biri de milenyum çağıyla beraber hayatımıza giren birçok yabancı kökenli sözcüğün ve gündelik hayatımızı işgal eden kavramların sıklıkla kullanılmasıdır. Hatta ‘bozkırın tezenesi’ diye anılan Anadolu ozanı Neşet Ertaş’a yazılan şiirde bile, ‘Migros’, ‘bonus’ ve ‘MP4’ gibi sözcüklere rastlamak mümkündür. Ama bu tercih rahatsız etmez okuyanı. Oğuz, bu kavramları şiirin içine öylesine yedirir ki, hiçbiri sakil durmaz. Yine ‘hava yastığı’, ‘milli piyango’, ‘sayısal loto’, ‘virüs’, ‘mp3’, ‘Sipervizyon’, ‘İşkur cetveli’ ve ‘G-3’ gibi kavramlar da bu yönelimin peşinden gider.

Mehteran Bölüğüyle Enternasyonal’ın, tüm bunlar gözetildiğinde, Cihan Oğuz’u bütünüyle yansıtan bir kitap olduğu söylenebilir. Oğuz, *Kendime Savurduğum Hançer*’le girdiği bu kuldarda, ‘muzır estetik’in (tanım Duygu Kantkaysın’a aittir) en sivri dillisi olmuştur. Çuvaldızı hem kendine, hem tarihe, hem de iktidar kavramının gölgesine sığınanlara batırmaya devam etmektedir.

O halde, Cihan Oğuz’un ‘Katilimle mukavele’ şiirinde dediği gibi bitirelim: “Ne kadar kaos, o kadar devrim”.

ŞİİR İÇİN BİLİNÇALTI PARAGRAFLARI 1

Oresay Özgür DOĞAN

“Çizerek belleği köpükle” O. Elitis

En güzel şey, acıya acı katan zamanlarda, o lirik sevgi günlerinde, kapısı sürekli çalınan işgal edilmiş bir "Olgu"yu güncellemektir. Günah çıkarmanın o eşsiz düşünce hâli yakalanır bu gibi olağanüstü kendine özgü dilimlerde. Yani, “Gibi” hâllerden, iyilikli bir durumcuktan söz ediyorum, ihtiyatlı bir tavırdan. Ve düşünsenize, örneğin, önerilmiş derin bir nefesi içime çekerek yeniden yazılmış küçük bir anının barkod numarasını belleğime okuttuğumu. Sonrası gelir.

Hep aynı sözcüklerle yapılan bir alım veya bir kaygı temizliği. Hep aynı kalabalıkla buluşmak veya akıl içi imgelerle pencereyi açmak. Anlama, çözümü ışıltısına işlemiş bir keskiyle biçim veren ve onu uygun düşürülmüş bir yorum içinde saklayan şiirler aynası veya yapbozu. Ah, çıkarız yapbozlu merdivenleri!

Ama yolu gösterip ikna ettikten sonra hiçbir sözcükten çekinmeyin. Biz, çoğunlukla aynı haza kur yapan, evet güncellenmiş bir melankoliyi emin ellere teslim etmenin şiirini, şiirsel duygudaşlığımı alkışlamak isteriz, istiyoruz. Alkışlayalım, varsın gerekçeler insanı yorsun. Yankıdan kaçmak zor!

/Yüzümüzde güngörmüş küçük hatalar ikonu o aşk...

*****

Şu günlerde ve öncesinde yalnızca üzülyürsün ki çağın büyük ölümcül hastalığıdır kendini seyreden bu fotoğraf. Sonra o tahrik eden içe kapanıklık, özneye uzak duran anlamsızlığı eriten o devinen kuşatıcı karizmatik günahlar, yaşamsal tarifleri alaşağı eden kapanış cümleleri. Sis müziği.

Ben olsam! Sen olsun! Olsak! Neyse! Buluşalım. Seni gördüğüme sevindim. Hep sevinirim. Çünkü şu an düşünmek için başkalarının düşüncelerini düşüneneğim. Üzerine ballı kahve içip Ulysses okuyacağım. Çünkü "tenorlar kadınları sesleriyle tavlalar," diyor. Olmasa silerim okuduklarınızı gecenin karanlığında. İsterse çöreklenebilir uyruklu kalabalık.

*****

İtiraf etmeliyim ki iç sorgular ve arayışlar hamağında sallanan ve özneliğini paramparça ediveren delişmen yalnızlığın algıyı saran biçimli teması, beni benden alıyor. Güzellik, estetiğe evrilmeye görsün, heybetiyle seslenir çetrefilli suskunluk, emzirir ince dengenin ağlarını.

Zavalı Ben'i gölgesine nöbetçi diken nesnel bağlaşımdan geçirilmiş yerleşik anlamı körelten sözcüklerin sözcüklerle ayrışıp bütünleşen imgeselliğinin ve onun yapıcı işlevselliğinin sesi her zaman küçük bir alkışı hak ediyor. İşte sırf bu yüzden yas çağı çelişkesine çılgılık oluşların ağırlığı altında ezilir, sayıklayan. Ve sıkılır kendinden.

*****

Bir çırpıda düşündü ve geçiverdi alıntılacağı cümleleri bir baştan bir başa. Evet, bir çırpıda düşünür insan, bir çırpıda tepeden tırnağa ısmarlanmış yaşam. Sonra cümle kurmuş defterleri açtı önüne. Büyük yanılgıları konuşacağız, bir yavan itinayı, dedi, sormanın gölgesinde, müşkülpesent kavramlarına sımsıkı sarılan. Sonra bir çırpıda, yanı başından katliamlar geçti, acı geçti, yalnızlık geçti.

Okşadı kulağına kendini üfleyen hâlleri, doruğuna pıhtılaştıran çokyüzlü uyumu. Bir kılıç gibi kesecekti yarım bırakılmış aşk, söz edip bırakılanları ve şaşkın olmaları bekleyen uzamı. Ve sabrını sıvazladı son provanın, Düş Seyyahı Depresif Magma, kapısında hevesli örümceklerin nöbete durduğu mağarasında. Sonra doğurgan iksirini içirdi, içinde susturamadığı ter ve sancı kuyusu âlim imgelerine.

Bir çırpıda süslenir kin. Ağırlığını tartar, yüzünün kör noktasında yine o kanıksanmış şeyler... Yine katliamlar, yine yok etme fırsatları. Uykusuz çevirir olmuşların olacakların kapağını. Ah, işte başımıza gelecekler, dedi, yanak yanağa bir alımlama estetiği, edebi ortaklığa yakınlıkduyar okur yetiştirip büyütecek kişi başı en az üç kur atlama garantili yaratıcı süreç seremonileri, yeni keşmekeşi tanımlayan "Ölü Deniz" hikâyeleri.

Vahşetin üzerini örtelim. Yazılınsın oluş tarifleri sırayla. Devam edip gitsin işler güçler, yazılar, çiziler, pay üleştirilen anılar, insani bir duyarlılıkla. En iyisi, çıkıp uzun yürüyüşler yapmalı, diye söylendi. Bakarsın gün gelir birkaç işe yarar. Dedi, dedi, dedi.

*****

Seni, kendime, vazgeçilmez belirsizliğin bağışlanmış parçacığı olarak ifade ediyorum, o kararlı kalabalıktan öte. Sana benzeyebilmek için büyük değişimin rahlesinde birbirini okşayan sözcükleri tembihliyorum. Koşar adım kavramlara ve küçük alıntılara sığınmıyorum. İncelikli yorumlarla, bilincimden belleğime dünyayı taşıyorum.

Zilini çaldığım bir tutku şiirinin estetik soluğu ile arka planda hazır kıta bekleyen ki hep güncellenen, poetik açılımı arasında kalan o korkunç boşlukta yaşanan çatışmaların içinden çekip çıkarıyorum seni. Bu yanaşma, bendeki modern aşkı da ki en kıymetli alışkanlığımdır, kamçılıyor. Seni ve kendimi yeniden yeni bir formda böyle parlatabilirim. Hiçbir çekincem yok. Palazlanmış korkuyla hesaplaşabilirim.

*****

Ah şu sözcüklerin gerisindeki çok sıfatlı sessizliği okumaya çalışmak! Hep pusuya yatan tabuttaki o huzursuzluğu anlamlandırma eylemi... Aklımın anlamını biçimden biçime zorluyor ve sayı ve şekil inip ağaçlardan yere çoğunlukla uyumsuzluk yaratacak biçimde bir bilinç olarak karşı biçimin de sevgili asabını bozuyor. Her şey ve herkes incir.

İşte ben bir tarz aktörüym bu ovada, ürkek bir toplama dalgınlığında biriken. Münzevi bir şiir-yaşam acemisiyim. İç dökmelelere büyüyen bir duygu imalatçısıyım, şiirsel olanaklar yaratan. Okuru tutkusunun peşinden koşturan haz çeşnicisiyim. Bireyselliğine toplumsal bir kimlik çıkarmış göze batanım. Ben ayrıntılarla şiirsel eylemler yapabilen bir toplum mühendisiyim ve yaşamsal çalkantılara edepli bir →

MEMLEKETİMDEN İSYAN MANZARALARI

III. DELİ AYFER'İN DEDIĞİ

Siz daha kalabalıksınız
Uzun kelimeler yapıyorsunuz

Asfaltkentleriniz var yirmiiki kat eviniz
Kolay başlıyor denizleriniz

Ben avuçlarımı gezdiriyorum avurtlarımda
Çıkan sestem korkup kaçıyor çocuklarım

Yankılandıkça sesler tarlasında sokağında
Uğulduyor dört bir tarafı memleketin

Hükümsüzlüğün selefiiyim
Uykusuz evim

Sanmayın delirdiğimi
Kendi yangınının aleviyim

teselli... Lütfen bu zanaatkâr işbirliğine kırmızı bir kurdele
takınız!

*****

Sonra şair dediğin, kimilerinin "Keşke"sine yazılacağı en az
iki üç "İyi Bir Kare"de, kendinden daha ünlü bir şairin
eylemenden inanca düşmüş geleneksel gülüşüne yakın bir
benzerlikte gülümseyecek... Şöyle ayrıntının farklı ve güzel
olduğu filan şeylerin temiz ve berrak bir avluda cereyan
ettiği kareler toplamından yayılacak cümbüşün içinde ve
bürünerek dünyanın taze şarkılarına. Ki sözcükler verdiler
size saf şiire yürüsün diye. Neyse. Biçimden anlamlar
sağalım... Bu arada bütün "İyilik"lerin canı cehenneme.

*****

Bu güzelim bahçede, kendimize bir cehennem kiralayıp,
kafamıza göre eğlenerek eğlenirken bir mavi tilkinin gözüyle
yanıp dönerken, dönüp dönüp dururken, şaşırtırken, arınıp,
kalabalık yanımızı betimleyen köprülerden geçerek
sezgilerle giriyoruz insan-tanrının cennetine. Yüzümüzde
şeylerin ilahisinden süzülen bir yetin ve alış terbiyesi,
durumunun hâllerine bürünen münzevi, şiire ödev veren
görmekli inayet. Yüzümüzde sokağa bakan pencerenin
farkına varmanın doyumsuzluğu. İlahi genç adam, siz burada
mıydınız? Nasıl da sevinçle ve tutkuyla katlanıyorsunuz olup
bitene!

Haydi, sıfatlı bir çukur kazalım, biçimimize. Parlasın
mırıldanan yıldızımız, ölesiye. Neyse ya. Neyse. İyi bir şiir,
kanı bir parça sulandırır. O, uzlaşmadan marifetle pusuya
yatan reddiye.

KANARKEN KALBİM

in kederin magmasına
elinde bir tutam ateş
yak buzdan kalpleri
erirse erisin

çatılarda gez
telefon tellerine kon
çalılıklarda yuva kur
uç güvercinim uç

yandı etlerim
önce ellerim tutuştu
beni yalnız koyma
kanayan yaralarım

çirkin ölüm
yakıp da gittin ocağımızı
ah ne çok yangın
ne çok ağıt
kör kapılarda

Haziran 2015

Elif KARİK

YOKLUK EKİ

Bir ölüm tamlaması oluyorduk seninle
Hafızayı gömme töreninde
Yüzünü kaldırıp aramızdan
Seni arıyordum ve
Çukurlar kazıyordum boyumca
Bugün de beni dirilerden sayar mısın?

Hani yaprak gibi titremek derler
Hani kemiğe işleyen kadın derler
Derler de göremezler
Karbon temelliyizdir
Aşktan vazgeçecek kadar

İnsan aniden öğrenir ölümü
Kasıtsız sanılan tüm yaralamalar
Karşıma dikilir
Bir refleks kilitlenir dudaklarında
Ben neyin düşleyicisiyim?

Her danstan sonra
Nasıl da yasa buluyor ayaklar
Sus! Böyle kahkahalar bayım
Duyulmamalı bir ölü evinden
Yoksa delirebilir kuşlar
İki sessiz sürekli çarpar gövdeme
Yüzeylerim hep içbükey
Bir dönüş girişimi
Beni,
Daha önce buradan geçerken gördün mü?

İbrahim OLUKLU

Osman Serhat ERKEKLİ

Burada "ortalama" kavramı "vasat" anlamında değil, "ortam, ortamın ölçülebilir değerlerinden biri, toplamdan çıkan sonuç" anlamında kullanılacaktır. Bir örnek vermek gerekirse Japonya'daki binaların depreme dayanıklılık ortalaması, Türkiye'deki binalara göre daha yüksektir, diyebiliriz.

Şiirin ortalamasını için konuyu şöyle geliştirebiliriz:

Bugün Türkiye'de yüzbinlerce, hatta milyonlarca “şiiir yazan”ın, şiiirin varlığından söz edebiliriz. İşte bu insanların yazdıklarından ülke şiiirin bir ortalaması çıkarılabilir. Böylesi bir ortalama roman için de, öykü için de, eleştiri için de, deneme için de; sinema için de; resim için de alınabilir.

Ülke şiiirinin ortalaması, “dahi” veya önemli şiiirlerin şiiirlerine bakarak çıkarılamaz. Böyle bir iş yapmak için şiiirin toplamını ele almak gerekir. Bu durum sadece günümüz için değil, diğer dönemler, akımlar, kuşaklar için de böyle gerçekleştirilir.

Örneğin Divan edebiyatının ortalaması sadece Fuzuli'nin, Şeyhi'nin, Baki'nin, Nedim'in, Şeyh Galib'in yazdıklarıyla değil, bugün adlarını bile anımsamadığımız Divan şiiirlerinin yazdıklarına göre oluşmuştur. Hatta Fuzuli'nin şiiirleri o zamanın şiiir ortalaması, Baki'nin şiiirleri kendi zamanının şiiir ortalaması içinde de boy vermiştir. Bu ortalamanın içinden Osmanlıca'yı çok iyi kullananlar geçtiği gibi yarım yamalak kullananlar da geçmiştir.

Halk edebiyatının ortalaması da salt Yunus Emre'nin, Pir Sultan Abdal'ın, Karacaoğlan'ın, Dadaloğlu'nun, Aşık Veysel'in yazdıklarına göre değil, edebiyat tarihimize geçmemiş binlerce şiiirin yazdıklarının içinde oluşmuştur. Bu şiiirlerin şiiirleri, aynı zaman kendi dönemlerinin ortalaması içinde de gelişmiştir. Bu ortalamanın içinden Türkçe'yi çok iyi kullananlar geçtiği gibi kör topal kullananlar da geçmiştir.

Yukarıda söylenenler Cumhuriyet dönemi edebiyatı için de geçerlidir. Millî edebiyat döneminden başlayarak gelişen hece şiiiri, halk şiiirini unutmadan söyleyebiliriz, binlerce şiiirin oluşturduğu ortalamanın içinden Faruk Nafiz Çamlıbel'i, Ahmet Ahmet Muhip Dıranas'ı, Ahmet Hamdi Tanpınar'ı, Necip Fazıl Kısakürek'i çıkarmıştır. Nâzım Hikmet; Namık Kemal ve Tefik Fikret gibi, burada da halk şiiirini unutmamalıyız, yüzlerce şiiirin oluşturduğu bir ortalama boy sürmüştür. Dilin bu dönemdeki kullanımı konusunda da Divan ve Halk edebiyatındaki kullanımlardan farklı bir durum yaşanmamıştır. Orada da dili iyi kullananlar ve kullanamayanlar olmuştur.

Örnekleri çoğaltmak mümkün, ama daha fazlasına dalmayalım ve bugüne gelelim.

Bugün de yüzbinlerce, hatta milyonlarca “şiiir yazan” var, demiştik yukarıda. Öyleyse günümüzün önemli sayılan şiiirleri de hem bir ortalama içinden geçmekte hem de bir ortalamanın kurulmasına katkı sunmaktadırlar. Bunların içinde Türkçe'yi çok iyi kullananlar olduğu gibi yalapaşap kullananlar da vardır. Her dönemde binlerce, on binlerce şiiir yazan olmuş, her dönem kendi büyük şiiirini kendi ortalamasından, kendi dil kullanımından çıkarmıştır. Diğerleri ya kademe kademe edebiyattaki yerleri almış ya da unutulup gitmişlerdir.

Bunları gören ve bilen edebiyatçıların/şiiirlerin yapacağı da bir yandan “büyük şiiirin” çıkacağı ortamlara hizmet etmek, bir yandan da dile bizim kadar egemen olmayanlara yeni ve geliştirici olanaklar sunmaktır. Şiiiri bizim kadar bilmediklerini düşündüğümüz insanların yaptıkları için “şiiir enflasyonu, Türkçe'yi bilmiyorlar, yazım kurallarını doğru kullanamıyorlar, anlatım bozuklukları yapıyorlar, Türkçe'yi bilmeyenlerin egemen olduğu bir Türk şiiiri var, entelektüel şiiirimiz yok →

168

Ömer Çolakoğlu dedi ki: Bilgiyi önemsememek bir ağacı kesmek gibi... Otuz kırk yılda yetişen bir ağacı.

169

Yeni hastalanmıştım. Sanırım 1976. Babaannem bizim evde ölürsen dayanmam diye amcamın yanına gönderilmesini sağladım. Babaannem hep beni suçladı. Asıl sebebi bilmedi. Ama amcamın karısı da O'nu kendi evlerine almadı; gecekondutu tuttular. İçimde bir yaradır.

170

Yerlere Ve Göklere Dair'i kaydettiğim günlerde otuz beş kilogram idim. İki günde bir kalıp peynir ve bir salkım üzüm yiyordum. Bazen de sadece bir kilo domates veya bir kilo patates ya da bir kavanoz bal. Mutlu günlerimde ise buğday kavuruyordum. O uçurumu göze alsam belki öyle bir kitap daha çıkar. Ama güç.

171

Bu gün 26 Mayıs 2015. Semt pazarına giderken bizim mahallede oturan sıcak insan, romancı, denemeci, Barlas Özarıkçı'ya rastladım. Son 10 yıldır mutsuzdu. Bu gün söyledi ki eski ve yeni kitapları yayımlanmaya başlamış. Sevindim. Ters Adam'ı tavsiye ederim.

172

Roman dedim de Necati Tosuner biraz rahatsız. Benim gibi KOAH ve bütün gün olmasa da oksijene bağlı. Onun gibi eski dostlarımdan beni ilk keşfeden Güner Altıntaş ne yapıyor acaba. Sait Maden ve Zühtü Bayar öldüler. Çoğunun dostluğuna yaklaşık 40 yıl oldu. Ben 60 onlar 80 yaş civarında. Bakalım nereye kadar.

173

Sevil Avşar diyor ki: Marx'dan ezberlediklerimizle değil O'nun gözlükleri ile okumalıyız yeni dünya'yi.

174

Türklerde bir zamanlar totem olan kurt-börtü isimlerinin yer değiştirmesi gibi farkında mısınız “hıyar” kelimesi tabu oldu.

175

Mezar gerçeği varken kısmi hovardalık makul görünüyor.

denecek kadar az” demek yerine, en azından eleştiri yazarak onlara çeşitli olanaklar sunabiliriz.

ÇILGINLIK SAATLERİ

birinci saat

sustum
içimdeki uru birden büyüterek

ey ruhuma inen güçlü darbe
açık olsun bahtın

ikinci saat

büyüdüm
kendimi savunmasız kılarak
diye ortak kalmasın ihanetime
sıkıca bağladım organla ellerimi
ceplerimi boşalttım
ağzıma sürdüğüm zehir
nefesimden son damla
yıkandım geçmişimde bir başıma
çıldırıldım kendimi asarak

dördüncü saat

yoruldum
cinnetimle çarpışmaktan
kalbimi keskin bir hançerle
tekrar çaktım çürümüş cesedime
ölmek bu kadar demek
dirilmekten kolaymış
ey cinnetim
beni bir daha yaşatma
üzerinde kalmasın minnetim

dokuzuncu saat

duruldum
canımı acıtan bir dikiş tutturarak
hazinelere yükledim
yokluk kervanına
beni kumdan bir kale yap
ey azap
her akşam dalgalara kalsın emanetim

becerirsem özlemin ipini koparmaya
ayrılık atına binip
azad olmaya doğru
bir saatlik ömürlü kelebeklerin
gece ağıtlarına
sırtımı döneceğim

onbeşinci saat

vuruldu
sabahın serinliği kesti etimi
içimdeki saatin zembereği
sardı kollarına sessizce
kustum ve ayıldım
bir çılgınlık krizinden sonra
dağılan taşlarımı toplayarak

ABDESTBOZAN ŞİİR

cemaat değil o maşer hüüüüpde kukla kalabalığı
tespih değil boncuk öpüyor tombul parmakları
gül terbiyeli soğan hüüüüpde kokuyor ensesinin derisi
kulak memesinin darası o maşer hüüüüpde
Ali Bin Rıza'nın kırkambarlık riyası

olağan şüpheliye tutuklama kursu açılmış o maşer
her haneye bir imam atanmış hüüüüpde
katilden vekil tornacıdan şekil o maşer
replikacıdan muallim başı yapılmış hüüüüpde
hepsi çerçi kancalıkurt trikosefal
emzik takıp hükümete alın kutlu bağıracağı

afra tafra o maşer hüüüüpde
kırışın trişin tepişin hüüüüpde
basılı kâğıt akademia media
kurdeşen hatunlar gebe erkekler
canına kıymasaydı uyuz olacaktı
yalakanın elkitabı o maşer

tinerci hünerci şifreci
kedi olmuş kadı olmuş ister
adım başı kâbusa katılım payı
füzen olmuş neşter olmuş o maşer
apse beze cerahat hüüüüpde
savcı olmuş hüüüüpde
sivrikuyruk içasalak
kurtlu leşin başında
umumhane çakalları

hatıramda kalmış iki tek
boşa çifte atan civan at
hüüüüpde o maşer hüüüüpde

yurdun medarı iftiharını sibel çukurovalı
hüüüüpde kimimiz keman teli o maşer
kimimiz kanun teli hüüüüpde

onaltıncı saat

titredim
hey zamanın gaddar sünepesi
uyanıkken bari kendini ara
bir çiçeği ez, delirmiş desinler
tükür yüzüne seni boğan günahın
dikil, dur, köleliğin yazgısına
seni yazan kaleme

yirmibeşinci saat

dirildim
yeniden kalbimi öldürerek

Eylül 2008

Emre KÜÇÜKOĞLU

SOFT PORNO

*(yeni bir sen ben şiiri olabilir veya
başka bir sen ben)*

Ürküten yanıyla: Yalnız.
Anlarınız, mesela çok yönlüdür anlamsızlık
Hele aramızdaysa sezgiyle beraber
Arı duran temizliği.

*(yani sen sonsuz inanıştan mı bahsediyorsun?
öyle bacaklarından yorgun...)*

Hüznü bilen sancıların sinir uçlarına
Kan verir gibi pompalaması mı
Okşanmış bir ölüyü.

Gerek var mı o kadar sıkıntıya!
Sarhoş olalım, görürüz ne de olsa
Ait olduğumuz karanlığı.

Hasan TEMİZ

JOSÉ İÇİN YANLIŞ OPERA

Recep Ar'a

José, aklın meydanlarında kurulu giyotin
Kanlı gözlerle karanlık bir not bırakıyor aramıza
Umut tökezliyor, akşamın uzun atları
Geçiyor avlularımızdan.
Bizi ilk törende asacaklar -gözlerimizden -
Üstelik bir çiçeği savunmak da uzak
José, daha çok aşksızsın
Gögünü çaldırılmışsın José!

José, şiir ne işe yarar, aşk, devrim, gül...
Ve hünerle sonsuza açılan ırmak
Geri çekiliyoruz, incindi avucumuzdaki söz
Bir çığlık tuttu, renginden soyuldu dünya
José, kavalı kırılan bir çobansın sen
Kanla tutulmuş günlüğün
Akşamın zorlu bir çalkantı
Sabahını terk etme.

Yalnızlık devrik bir cümle, sesine bulanık çöl
Zaman ruhunda pinekleyen tozlu ezgi:
Çanı paslanmış anın, şehrin kalabalığı soğuk
José, eski bir rüyadan oyuldun, Yanlış uykulara
Uzattın gözlerini. Gölgele evrildi, gümm
Patladı gök ölü çocuklarla.

Gece, külden kepenklerini örtüyor – içimize
Tenhanın puslu kimyasında beyni parçalayan lir:
José, köz düştü, babanı çizdin ağdının içine

Kahrın çekici iniyor kör sesiyle
José, yanlış operadasın
Gögümüz kundaklandı, José!

M. Güner DEMİRAY

DON KİŞOT

Eski zamana kilitledi zamanı
Kayaların elleri denizin sesinde
Dağlar ateş aldı duyulmuyor
Gök ağrısı çöktü sülünlerin üzerine

Başiboş akan çağ
Don Kişot'un kılıcında dürülmü,
Kökler susmuş, duruşu derinde
Bir girdabın bıçkın düşünüyü soluyor

Sabaha bu hançer ne, nergise bu güz
Yol mu uyku getirir, umut mu
Hangi ova, hangi vadiye denk
Gece algısı bulut söker mi bunu

Sis çanı keskin bir çığlık bilene
Sanço Pançalar o kadar gerçek, değirmenler o kadar hayal
Uzak çöllerin samında yağmurlar
Dolap beygirleri aynı çizgide

Kuşun öksüzlüğüdür Don Kişot
Bir çocuk doğar, bir yaprak düşer
Sonunda sevdalı sular yeşertir yamaçları
Susar karanlıklar toprağın koltuğunda
Karanfillerin dik başı öper baharı

Soner DEMİRBAŞ

KESİK KÖPRÜ

1.
kesik taşlardan aldın adını
yanında açık kapı kervansaray
yüz yıllar öncesinden ayak bastın kızılırmak'a
on üç kemer doladın beline kelimenin
elli metre enin iki yüz yirmi metre uzunluğun
ipek yolunun yorgunusun
yıkıldın kalktın yıkıldın kalktın
parça parça varlıktan yokluğa aktın

2.
sen köprüye sırlı zamandaşsın
cacabey ile çok eski arkadaş
o nehrin kenarındasın sessiz sedasız
yıkılmaya inatla direnen yüzünle
taç kapının üstünden yansıdın geleceğe
sağın solun komşu oda sivri kemer
bahçeye dokunur eyvan ve tonozun
parça parça yokluktan varlığa aktın

3.
adını kesik taşlardan aldın
sen sırlı köprüye zamandaşsın

Tolga ÇINAR

BEN ÖTE BİR KUŞTUM BİR GÜN

Ben öte bir kuştum bir gün ben değildim
Sen vardın sokaklarımız da vardı iyiydi
Bir duyumu vardı köpeklerin sokakları yalardı
Kimseye söylemezdim beşikler taşırdın
Bir şeyler taşırdın hep çakıl gibi görürdüm
Söylemezdim kimseye
Seni gördüğümü söylemezdim parkları büyüttüğünü ötede
Gider bakardın yuvalara merhamet ne güzel
Yuvalar vardı insan yuvaları da sokaklarda
Kuş konacak yerler vardı sen ağaç dikerdin oralara
Bütün akşam vakti örgüleri bilirdin koltuklarda kapı önlerini

Herkesin duracak yeri olsundu çünkü
Herkesin adının bilineceği bir yer...
Böyle derdin içimi oyardım ben yusuflar düşerdi

Bir şarkı vardı ağlayamazdım ben kendimi boğardım
Ağzımın boşluğunda sen gelir kurtarırdım ellerimden
Başka nasıl kurtulur insan ellerinden?
Bir kırlangıç sonra hep aynı yerde
-Tüm göçlerden sonra da aynı yerde-
Bunlar güzel şeyler sen varsın çünkü
Çünkü Bakar bakar ağlardık seslerini dağıtırdın dağlarına
göğün
Bıçakları gezerdim ben gün boyu sensiz yaşayamam derdim

Kuştum bir gün ben,
Öteliydim gelmezdim

Sen, balkonlarımda gezerdin.
Ben, söylemezdim kimseye

Naci BAHTİYAR

SUSMANIN YANILGISI

bir ömre doğrandım zamanın makasında
talanlara serildi ağaçlarımın dişil kolları
susmanın yanılıgısına eridim kaybın ateşinde

kahpeliğin cinayetlerini siliyorum bir kentin romanından
bilsin istiyorum kendimden çoğalan zürriyetim
devletin dilinde günahlar önce kağıtlara yazılmış

bir küfrün şeceresini saydım ağız dolusu boşluğa
iç konuşmalarımı terbiyeledim birinci ağızdan
güneşe sayıklayan aymazın yapışkan sözleri
yarasa evlerinde parçalanırmış adaletin iffeti

sokağında kadın cesetleri parçalayan hükümler
tuza yarasını basarmış kadın tuz kokmasını diye
ahh kılıcını boynunda bileyen müşkül bedevi
kabir desenli kederler çizermiş kumlarına

Ali Yüce
(1928 - 29 Nisan 2015)
Şair Ali Yüce'yi sonsuzluğa uğurladık. Anısı ışığımız
olsun... - Akatalpa

Sedat ÇAĞLAR

GABRIELA'NIN DÜNYASI

Gabriela esmerce bir yaprak,
Mevsimsiz her gün damarlarına yaş yürür.
Bir gün her mevsim,
Gabriela bahar memleketli bir topraklıdır.

Gabriela'nın toprağında
Porselenler büyütülür,
Henüz tohumken
Gabriela'nın ellerinden minyatürdür.

Gabriela çalışkanca bir kadın,
Yatağından dinlendiği için kalkar.
Yorulduğu için yatmaz Gabriela,
Rengine demlenmeye yatırır kendini.

Gabriela'nın gerçek olabilecek kadar güzel porselen rüyaları,
Suya, rüzgara, güneşe değdiğinde konuşur,
Siz de değmediğinde susmayın, Gabriela'yı tanıyın.

Gabriela bahanesiz bir cisim,
Aradığında bahanen yok aramana.
Cisminde ruhuna, cisminde saçına çarparsın, saçında
bahçeye çıkarırsın,
Gabriela'yı bulmak istersin.

Gabriela habersiz mi,
Kapsız ayakları, avuç içine denk diye üşütülür.
Çimlerde yürüyecek olsun Gabriela,
Yağmur güneşten düşürülür.

Gabriela başkaca dünyalara ait, Gabriela deli,
Ben aynı dünyada Gabriela'nın delisi,
Ruhumuz bizi hatırladığından beri...

Gabriela'ya deli diyenlerin dünyasını kelebekler basmış,
Kelebekler başka dünyaların ruhlarıymış.
Haberin mi var,
Gabriela bütün kelebeklerden biraz desenmiş.

Rasim DEMİRTAŞ

GÖKYÜZÜM GÜVERCİNLER KAFESİ

gezi otobüsü gibi
kaldım hayatta
ve benim gökyüzüm hep
kaçırdığım güvercinler kafesi

Mehmet Başaran
(1926 - 27 Haziran 2015)
Şair Mehmet Başaran'ı sonsuzluğa uğurladık. Anısı ışığımız
olsun... - Akatalpa

DUHAN

Seni görünce bitecek olan bir şiiirdir bu yazdığım
Tanımsız bırakılan dudağın ve ellerinde başlangıç var

Ellerin avucumdaydı şimdi avucum boşluk avucum sonsuz
genişleyen uzam
Katran dökülen saçlarım var ayağım balçık döngüsü kesik
doğa(m)

Homurtuluyum buğulu sesler yükseliyor gökyüzüne
telaşlıyım
Mezar taşlarından duvar ördüm isimsiz bir o kadar hiç

Önemi daha da eksildi ölümlerin bencilliğim ürkütüyor
Toprağın göğe dökülüşünü seyrediyorum zaman sonsuz kum
saatinden akıyor

Gölgelerde benzersiz şekiller var aslından uzakta eksik
yılığın
Unuttum, unuttum tarihin beni de hokkaya akıttığımı

Tekrar tekrar dönüyorum gerçekliğine saçların var ucuna
varılamaz
Endişeleniyorum ölüme yaklaştığım kadar uzuvlarım
kopuyor ağır

Artıyor dölleniyorum her saat çoğalıyorum beyaz matım
kendime
Sıkışıyorum kendimle kavgacılığım dolduruyor evreni

Dualara sarılmadım çiçeklere sokuldum bilirim haşır neşirsin
onlarla
Olmazlığı karıştırmadım öyle adına yaklaşık öyküler aradım

Törpülüyorum günleri suyun akışını hızlandırdığım oluyor
Bağışlanmayı da beklemiyorum karşılıksız sırt çıkacak
birkaç tanrı var hâlâ

İstanbul oluyor içim caddeler dar gürültü yine yokuşları
tırmanıyorum
Şeffaf naylonla sarıyorum kızaran her yerimi iyileşmeyi
umuyorum

BİTKİSEL HAYAT

Dünyadan bi haber
öleceğini bilmeyen vazodaki gül
ve öldüğünden habersiz gül reçeli

YAVAŞ YAVAŞ

Kardan
bir adam yaptım bahçemde
günden güne eriyip giden
bir hayat işte

Musa ÖZ**KİM UNUTUYOR SENİ AYDEDE**

Aşkını arıyor serçe hanım besbelli

Kim unutuyor seni dağların üstünde aydede?

Denizin arasında bir deniz yüreği

Bir şey değil İstanbul'a gitmek
Martılara balık atmalı güvercinleri yemlemeli

Kırlar aşk yolunda kamçılıyor kısırağımı
Kafiyeli dizeler okuyor karatavuk

Öyle hızlı geçiyor ki bulutlar gökyüzünden
Çiziktiriyor ayın kenarını

Gözlerimi gözlerinden kaçıyorum
Yüreğimi yüreğinden

Çiçeklere su veriyorsun
Gelip de elimden tutuyorsun sanki

Esriktir halinden düşüne degen saçların

Taşlara tekme atıyorum
Sözlerini düşüne düşüne yollarda

Pay etsen bakışımı düşer mi bana da?

Yayın Yönetmeni	: Ramis Dara	Katkı Payı	: 25 TL.
Prodüksiyon	: İhsan Üren, Z. Ersin Erdem, Yalçın Oğuz, Halim Çiftçi.	Posta Çeki ya da Banka hesabı:	Ramis Dara adına açılmış; 6025702 numaralı Posta Çeki hesabı ya da Yapı Kredi Bankası Mudanya şubesi (567) Hesap No: 72092839 IBAN: TR37000670100000072092839
Yayın Adresi	: Ömerbey Mah. Ş. K. Ahmet Sok. Fidan Apt. B. Blok. Kat: 2, D: 5 - MUDANYA	Baskı	: Akın Erim Matb. Hocalizâde Cad. 7/27 Setbaşı - BURSA
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Zühtü Engüdar (Alipaşa Mah. Konuralp Cad. Karnur Apt. No: 22 D: 3 Osmangazi- BURSA)		
Yazışma Adresi	: PK 68 16361 Ulucami - BURSA		
Yayın Türü	: Yaygın süreli yayın. ISSN 1305 - 7685		
E- Posta	: akatalpa@hotmail.com		

